

Obsah

Kronika

Tábor – Bronzový poklad.....	3
Hlášky z tábora	14
Puřák Slovensko	15
Křížovka z puřáku.....	24
Komiks z puřáku	25
Podzimní voda I. – Sázava.....	26
Podzimní voda II. – Sázava	27
Podzimní sraz v Kácově.....	28
Kde je zakopaný pes	29
Podzimní tábor – Jelence	30
Hurá na Eiger!	32
Kvíz – poznej naše ptáky	36
Hadí výprava – Borek.....	37
Pražská stovka	38
Guláš Mikuláš	39
Vánoční kec a stromek	42
Zimní tábor.....	43
NáŠUP	
Komiks – Lili a Mili.....	50

Proč čtu Šup

Hejkal

„V Šupu najdu vždy ty nejžhavější trendy v oblékání. Doufám jen, že nové modely zůstanou ještě nějaký čas v módě.“

Slovník cizích slov tak trochu jinak

Asymetrický – asi metr široký, asi metr vysoký

Klasifikace – Žně

Kostým – Sbor zpěvavých ptáků

Synteticky – Bratranec

Album – náraz na hliníkovou stěnu

Amulet – vyloučení z AMU

Anoda – česko-ruský souhlas

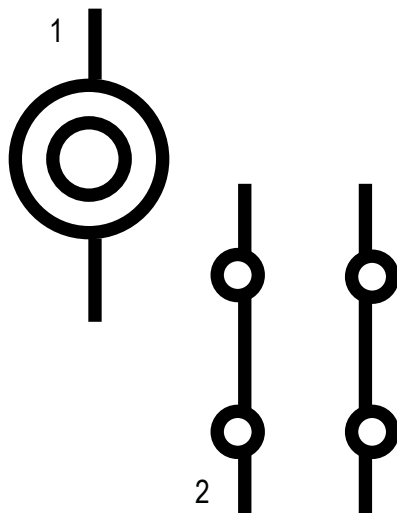
Havana – údiv nad dobře vybavenou koupelnou

Parabola – povzdech slovenského strojvůdce nad vyhaslou lokomotivou

Mandolína – zvolání na línou Marii

Hádanky

Poznáš, co je na obrázcích?

Řešení: 1 cyklista zezhora, 2 medvídek na stromě

Tábor – Bronzový poklad

1.–24. července 2011

Radovánky letošního tábora začaly jako vždy už na nádraží. Šnek a Patrik (a taky Luk) přišli s velmi malými batohy – a to, co se jim nevešlo dovnitř (např. spacák), nesli v ruce. Ještě u pokladen jsme se tedy snažili vytvořit z jejich věcí odnesitelná zavazadla.

Pak jsme taky zkoumali, cože to máme za místenku. Bylo na ní napsáno: „Z: Praha, Hl. nádr., Do: Kaplice, Přes: postranní chodbička“.

Ve vlaku se pak v našem kupé hrál kontakt, jinak se buď spalo nebo skákalo po políčkách na zavazadla.

Při cestě na tábor Maďal řešil, jaký je spisovný tvar slovesa „sejmout“ v minulém čase dokonavého vidu. Došel k závěru, že je to „sňal“, což mu přišlo divné ve spojení „sejmout někoho“. Pat navrhl, že „sňal“ by mohl být minulý čas od slovesa „snít“.

Celou cestu jsme absolvovali ještě za převážně slunečného počasí. Zato při sta-

vení týpek jsme pěkně zmokli. Tedy spíš nepěkně.

Ještěrcí týpko se stavělo asi na čtyřikrát. Výsledná verze je sice trochu pokřivená, nicméně zatím stojí. Pak se začly dělat postele – tedy začalo přetahování se o pelesťovky a náčiní (např. dlouho byla postrádána Stáňa. Poté, co jsme ji s Věšákem současně našli, byla našťastí Věšákovi strčena do náruče Rozárka, takže jsem Stáňu ukořistila já).

Večer

Terryna má běhavku, lítá s dusotem (případně čvachtotem) po louce.

Teď už je vše postaveno, až na Kulecí postel – z jeho týpka se ozývají rány sekerou, protože si Maďal stěžuje, že na něj snad zavolá policii pro rušení nočního klidu.

2. den

Dnes jsme vstávali nepřímo úměrně věku (snad až na Tatoucha). Už velmi brzo rá-

Posloucháme vyprávění o Skrčkovi

Letos se nám keramiku konečně povedlo vypálit

no hrabošecí část vedlejšího týpka hlasitě zpívala.

Celý den se dodělávají stavby jako pře-hrádka, kuchyně či kulecí postel.

Právě teď – těsně před svačinou – se hraje „stříhaná“. Maďal rozdováděl Terryneu, až ho začla honit a zuřivě štěkat.

Rozárku místo Vsetečky občas hlídá Želva: dnes nadšeně volala (to jako Želva), že Rozárka řekla „tata“. Rozárka vypadá na táboře spokojeně, skoro pořád jí vidím se usmívat (Želva dostala instrukce „Když se bude tvářit kysele, strč jí do pusy dudlík.“)

K svačině byly záviny. Při jídle se řešilo, jak malé děti bude mít Pat ve své nové družince. Vsetečka: „Třeba ty, které už umí číst a psát?“

Maďal: „Nebo derivovat.“

Po večeři

K večeři bylo miláno s poněkud gumovějšími kousky slaniny. (Věšák to okomentoval slovy „to je ale požužláníčko.“) Při jídle dostal Luk záchvat smíchu. Už to trvá skoro deset minut a ještě nepřestal. Je strašná zima, ale asi se půjdeme umýt.

3. den

Probudil nás déšť. Maďal se s nadějí v hlase zeptal, jestli bychom nemohli získat nějaké granty na zastřešení náměstíčka. K snídani byla kombinace chlebů s ta-veňákem, pomáskem, marmeládou a mlána.

Je strašná zima. Rozárka jezdí v kočárku zabalená do kožešiny, protože nemá bundu. Prostě doba bronzová.

Teď se nosí věci ze sněmáku do Kulecího týpka. Pat něco roztržitě říká Kulemu. Kule: „Ahá... faj. Takže to chápu dobře, že mám ve spacáku rozsypaný cukr?... No aspoň budu mít sladké sny.“

Maďal upustil kládu na dvě plata vajíček.

K obědu byla míchaná vajíčka, brambory, tvaroh, sýr a zbytky (miláno, polívka). U jídla se rozebíralo všechno možné. Nejživější však byla debata po tom, co se někdo přeslechl - místo názvu skupiny „Nidovci“ slyšel „Lidovci“. Maďal navázal, že někdy musíme udělat táborovou legendu na téma „česká politika“. Že to bude bezkonkurenčně nejnepínnavější. Pat tuto teorii rozvíjel: V táborové hře by se soutěžilo o křesla ve sněmáku. Menší hry by pak byly např. „šití podrazů na ostatní“ nebo „uplácní rádců“.

4. den

Dnes už neprší. Po snídani šly týmy „vybírat vrše“. Hráči byli navázáni na niti,

Kulecí foťák by IQO určitě vyhrál

Štafeta s ešusem naplněným ledovou vodou

procházeli danou trasu a vybírali „ryby“ z kotlíků přivázaných na různých místech. Když jsme se pak vraceli do tábora, všiml si najednou Věšák něčeho světlého v křoví. Byl to ležící člověk oblečený v kožešinách – zraněný Sigúl. Týmy ho měly společnými silami odnést do tábora. Než secvičily (ty týmy) účinný postup, vypadalo to, že ho spíš zraní ještě víc. Ostatně můžeme se Sigúla (Ufona) zeptat, jak to bylo pohodlné. K večeri byl vepř s brambory a zbytkem salátu z oběda.

5. den

Tak zase jedno deštivé ráno. Navíc služba (Jindra s Bobšem) nevzbudila ani Maďala, ani nikoho jiného (Boběš se bránil slovy „Já jsem nevěděl, že mám někoho vzbudit.“). K snídani jsme rychle namazali chleby. Ufon všechny okouzluje svou krásnou konvičkou, ve které si vaří kávu.

Tatouch třídí koření v kuchyni: „Drcený kmín? Tak to bych nasypal buď do zelí, nebo do odpadkovky.“

Maďal si v lese postavil dřevěný zastřešený ponk a něco tam kutí.

K obědu byly těstoviny se zelím. Všem to tak chutnalo, že Kule vyhrožoval naběračkou přídatku každému, kdo bude v kuchyni překážet.

K svačině byly opět těstoviny se zelím. Zbytek jsme dali Terryně. Po svačině jsme přes všeobecný nesouhlas hráli frisbee.

K večeri byly meruňkové knedlíky.

Kule: „Nedávejte si toho moc, je to hutný.“
100nožka: „Jojo, chutný.“

Věšák: „Kdo už nemůže?“

Jindra (drží hladovku): „Já nemůžu.“

Večer se sedělo ve sněmáku. Někdy na lavičkách, někdy na někom jiném, protože se hrála „přesedávaná“. V týpku bylo značně zakouřeno a dusno. Maďal: „Budeme soutěžit v tom, kdo vydrží mít dýl za... za... zatnutý dech.“

Pak se hrálo na kytaru. Po Písni brzdaře Jeffa se Kryštof zeptal, co to znamená

Takzvaní „mravenci v medu“ – kde se dotkneš země, tam jsi přilepený

brzdit vlečku'. Maďal: „No, vlečka, to má přece nevěsta. Tak to znamená chodit za ní a šlapat jí na vlečku.“

6. den

Po nástupu vyrazily týmy na průzkum okolí. Myslím, že se to všem líbilo – měli nevidaně hezké počasí (až na tu menší bouřku). Večer se hodnotily oblečky. Kryšpín: „Můj obleček je recyklovaný loňský... (ukáže na košili) ...tohle byly kalhoty.“

Občas bylo to, co jsme vyndali z pece, k jídlu!

Kule: „Jako správní pravěcí lovci budete muset... pěstovat obilí.“

Večerka byla napínavá. Nedařilo se totiž stáhnout vlajku – zřejmě se nahoře zasekl kroužek. Hrozilo, že snad budeme muset stožár porazit. Na to padlo pár vtípků, že letos ten tábor skončí nějak brzo a podobně. Nakonec se ale vlajku povedlo odseknout a stáhnout bez poškození stožáru.

7. den

Dopoledne proběhly praxe, odpoledne pak IQ0, které si zahráli i někteří rádci. K svačině byl slavnostní puding ke Kuleho a Bobšovo narozeninám. Hroch si do své porce chtěl dát domácí hruškovou marmeládu, než ji radši předem ochutnal a zjistil, že je to čatní.

Večer bylo Lukovi špatně.

Želva: „A není mu špatně, protože má tamto něco na noze?“

Tatouch: „Myslíš prsty?“

Opatření proti obejdům

8. den

Dnes pro změnu prší.

Večer

Právě za mnou přiběhl Hyp, jestli jim půjčím nějaké barvičky, kterými by mohli pokreslit Kryšpína jako chodící reklamu. Trochu mě zdržoval, tak jsem mu strčila první věc, co mi přišla pod ruku – černou lihovku.

9. den

Dnes bude slavnostňák.

K obědu byly smažáky. Některé se slepily, takže byly až třípatrové. Jako příloha bylo pár brambor nakrájených na kolečka a osmažených. Byl to Kulecív nápad, protože je Vojta nazval „kuláče“.

Kule: „Kdo z rádců ještě nebyl v kuchyni?“ (Myslí „kdo neměl službu“.)

Maďal: „Já jsem si tam teď byl pro přída-vek smažáku – počítá se to?“

Čert bude Nid. Hadi dělají dřevo. Zrovna vyrobili hranici z těch největších klád, které našli, bylo jim to ale zatrhnuo, tak dělají novou.

K večeri bude rajská polívka. Maďal právě v kuchyni zjistil, že ta petržel, co ji služba už pět minut strouhá, je ve skutečnosti křen.

Právě přijela Čočka s Pytlíky. Čočka je ostříhaná.

Před slavnostňákem se zatáhlo a začlo pěkně hřmít. Když jsme vyšli, dalo se do strašného slejváku. Blesky osvětlovaly celý les a práskaly hodně blízko. Na Klepetu se Nid s Věšákem choulili nad čertovským ohníčkem a snažili se rozfoukat posledních pár žhavých uhlíků. Vypadalo to dost špatně, nakonec se ale čertovi přecejem podařilo hranici (z které Kule těsně před tím sundal celtu) zapálit. Když se váhavě rozhořela, přetrpěli jsme v hustém dešti Kri-nolínu a pak zahájili ústup do sněmáku. V táboře jsme zkontrolovali stav potoka a týpek a přesunuli sklípek nahoru. Potom se pokračovalo ve sněmáku. Nebe sice pořád vypadalo jako stroboskop, ale déšť kolem půlnoci ustal.

10. den

Ráno byl k snídani porr idge. Celý ešus ho zbyl, a tak ho Brepta dostala za vůli dojít. Odpoledne jsme se byli koupat v Zubčické Lhotě a k večeri bylo miláno. Vařil ho Věšák. Snažil se, aby slanina nebyla nedosmažená jako minule... a povedlo se mu to. Až moc.

To všechno můžu sníst?!

Pravěcí lidé se bavili různě... (bahenní zápasy)

100nožka: „Já se chci naučit kreslit uhlím. Věšáku, necháš mi jednu kostičku slaniny?“

Hyp se snaží, abychom mu uznali, že splnil vůli. Má ji zadanou od Maďala: musí obrousit kamenný brus, aby byl hezky kulatý a hladký. Hroch mu to ale nechce schválit, protože kámen je pořád ještě trochu šišatý. Chudák Hyp má mlčení, a tak nás nemůže příliš dobře přesvědčovat. Hroch: „Až mi řekneš nějaký pádný argument, tak jsem ochoten ti to uznat.“

11. den

Dopoledne se hrála pantomima. Odpoledne jsme pak využili teplého počasí a odehráli „vodní trojboj“. 1. disciplína: štafeta (běh korytem potoka), 2. disciplína: závody v kajaku (bez kajaku), 3. disciplína: hod mýdlem.

12. den

Dopoledne proběhly kolíky. Hrát chtěl i Hyp, ale měl sounohost a nakonec na Sed-

lickou louku vůbec nestihl doskákat. Více úspěšní byli „mladí pyromani“: Želvě se dokonce v obvázaných pěstičkách povedlo vynést kolík z kruhu a dát bod.

Po obědě byla menší šifrovací hrátky na motiv Sigúlova plánku a po svačině už se vyrazilo na družinovy. Věšák se tak bál, že nestihne s Krokodýly dojít dost daleko, že vyrazil už hodinu a půl po plánovaném odchodu. Já s Hrabošaty vyrazíme až zítra ráno a vrátíme se později.

Když jsem Gabče řekla, že zítra možná dojdeme k Cikánovi a budeme se moct koupat, odpověděla: „To je super, protože já mám na sobě plavky.“

14. den

Právě se hodnotí výrobky. Všetečka: „Ne, Rózo! Nejez to! To je Kryšpínův výrobek.“

Tatouch přišel, drže za cíp velmi posmrkaný kapesník a ukazuje ho všem, jestli to něčí není. Maďal: „To je tvůj výrobek?“

K obědu byly buchtolky. Jako vždy je jich pořádná zásoba. Věšák: „Můžu si přidat

Teda fuuuuj, Bobši, nešahej na mě!

Na den pravěku jsme se řádně vystrojili – stoprocentně přírodně!

buchtolky?“ Tatouch: „Jo, ale maximálně padesát.“

Fialka odjela.

15. den

Nejdřív se hrála hrátka s čísly, potom týmy dostaly indicie vedoucí k pokladu: vidličku, křížek a spálený papír. Na těchto místech byly zakopané suroviny na uvaření oběda. Někteří už našli, jiní zatím ne, je už ale jasné, že se bude muset směřovat – tedy pokud nechtějí obědovat kombinaci jako: cibule-luncheonmeat-piškoty.

Jídla byla nakonec docela povedená.

16. den

Hyp, Patrik i Nid ubdělí.

Po nástupu proběhl lov na motýla, protože si ho Maďal chtěl vyfotit.

Dopoledne se sbíraly borůvky. Taky připravil Olda.

Po poledním klidu se budou hrát hrátky, které pro zbytek tábora (včetně rádců) připraví Hadi a Pošťolky.

17. den

K snídani byla ovesná kaše. Bobeš, který byl na nákupu, zapomněl koupit máslo. Byl tedy do Zubčic vyslán znovu. Maďal: „Chceš půjčit kolo? Můžeš si vybrat – moje nebo Kulecí. Jedno lepší než druhý, co?“ (Maďal má svůj *Retro-Direct* a *Kule rám minimálně XL*, pozn. redakce)

U nástupu Věšák hlásí zkoušky: „Slepotá, bosota...“

Někdo: „...nahota...“

Celý den bylo vedro – až na večer, kdy se zvedl vítr a začal nadouvat týpka. Pak začalo pršet.

Sešli jsme se tedy ve sněmáku na pár večerních písniček. Maďal hrál mírně upravenou verzi Oregonu („Oregon, Oregon, slyšíš jak v dálce blýje slon...“). Hyp také chvíli hrál.

Hyp: „Na mě je to moc vysoko, nevyzpívám to.“ Maďal: „Tak si dej kapodastr na krk, abys zpíval výš.“

Pravěký Šnek v kapradinových šatech

Kule: „Zítřka bude pršet.“

Hroch: „No tak to bude den v pr... pravěku.“

Zavedli jsme novou zkoušku: čtyřnohého bojovníka. Luk je pokusný králík.

18. den

Dnes jsme měli „den v pravěku“. Nejdřív týmy dostaly za úkol vyrazit na sběr jedlých rostlin. Svačinu si totiž budou muset sami pravěce připravit. My rádcí si taky budeme vařit z toho, co nasbíráme. Zřejmě ale hladu nezahyneme: Kule prohlásil, že jde na kopřivy (na špenát) a půjčil si od Maďala kosu.

Odpolední program byl pak také poněkud přírodní. Letos je v módě zelená, a tak týmy dostaly následující úkol: nejen jíst to, co si nasbírají, ale také obléct své členy pouze do toho, co si přinesou z lesa a louky.

My vedoucí jsme se taky nedali zahanbit – oblékli jsme do listů, trávy a kořinek mů

a Věšáka. Zvláště Věšákova párea z trávou sešitých listů podbělu slavila úspěch.

Mezitím se na saunovém ohništi pekly placky, vařily čaje v keramických nádobách a u přehrádky se otáčel kebab. Na výdej kebabu byl letos vypracován pořádník: každý si vylosoval lísteček s číslem. Večeře byla vydatná – hodně masa nám ještě zbylo.

Terryna tak dlouho ležla pod kebabem a olizovala dřevěné klouby, na které kapal omastek, až měla hlavu celou pěkně promáštěnou (past na toho, kdo si ji chtěl pohladit).

Pak byla sauna.

19. den

Zkouška čtyřnohého bojovníka byla prohlášena za nesplnitelnou a zrušena.

Maďal se vrací do tábora. Hroch: „Kde's byl?“

Maďal: „Na výletě. Ale na vertikálním: támhle na tom smrku.“

Kule zkouší Patrika z vodáckého názvosloví.

Kule: „A ta část, za kterou pádlo držíme nahore?“ Patrik: „Hlaveň?“

Maďal: „Poslyš, ty máš v tý svý hlavní nějaký zmatek.“

Kule: „A ta část mezi hlavicí a listem? Podle mě je to dřík. Teda já tomu tak říkám, protože tím vždýcky dřu o bort lodi.“ Maďal: „Protože jsi dříč.“

Odpoledne se hrály bahenní zápasy. Při přípravě bahniště (Kule vyndává drny z asi 2x2 metry velkého území), Hroch: „Kule si připravuje ohniště?“

20. dne

Je hrozná zima. Dopoledne se hrály šátky a vysílalo se semaforem. U této aktivity nebyly týmy příliš úspěšné. Posuďte sami:

Přenašený text: DO SMAŽÁKŮ NIKDY NENAPRŠÍ. Výsledný text: DOMOROD NIKDY NEBRAT.

Přenašený text 2: NA LATRÍNU NIKDY NECHOĎ. Výsledný text 2: RBAL BATRIN V NIRDORU.

Přenášený text 3: PO SNÍDANI NIKDO NEJÁSÁ. Výsledný text 3: YJIO SNIDANI NICIO NEPASLA.

Potom byla sauna a k obědu smažáky. Obalovala jsem je já s Maďalem, a protože jsme usoudili, že už dlouho nebyly žádné kuchařské vtípky, zabalili jsme do trojbalu nejprve karton a potom provázek. Maďal také udělal specialitu: sýr plněný rajčetem (a protože mu to nedrželo pohromadě, taky to svázal sisálem). Málem nám potom nezbyla vajíčka na obalení obyčejných sýrů.

Všetečka: „Mně se v noci zdálo, že mě kousl had.“

Maďal: „A kterej? Hyp nebo Bobeš?“

Teď Hroch s Petrou odchytli do skleničky sršeň. Když si ji Maďal fotil a odklopoval skleničku, všichni se jí velmi báli. Pak jsme se ale koukli do atlasu hmyzu a zjistili jsme, že je to paličatka březová.

Tady sedí nějaká dvouhlavá saň!

Muhmohwa

Po svačině

Právě vysvitlo sluníčko, a tak Maďal opět leze na strom (vlastně se chová podobně jako rosnička). Olda (křičí): „Maďale, co tam nahore děláš?“

Maďal: „Sbíráám borůvky.“

Před svačinou se hrálo oživlé pexeso. Nejlepší byly tři trojice, které se domluvily a měly téměř stejná znamení: hození polínka do ohniště (vždy trochu jiným způsobem). Než to zoufalí hadači uhodli, udělalo se ve sněmáku téměř nesnesitelné vedro.

Večer přší.

Maďal má službu v kuchyni: „A co mám teda uvařit?“

Kule: „Ty halušky...“

Petra: „Zelňačku...“

Všetečka: „To radši cibulačku...“

Maďal: „Eeh... Takže jednou zelňačku tady pro slečnu, jednou cibulačku, jednou halušky a vy si dáte co, pane?“

Rozárka plně zaujata flaškou

21. den

100nožka: „Já mám na posteli strašný nepořádek. Maďal: „Chceš půjčit vidle?“

Tatouch nadává. Dělá totiž inventuru v zásobáku. Kule: „Vždyť toho tady tolik nezbývá. Uděláme polívku, dáme tam ty brambory, ten celer...“

Tatouch: „A ten meruňkový kompot.“

Kulemu se povedlo upéct v peci na keramiku buchty. Jsou plněné borůvkama a moc dobré.

Kule: „Tak příště spojíme keramiku s pečením buchet.“

Maďal: „Jako že budem do keramiky dávat marmeládu a buchty plnit keramikou?“

22. den

Ráno začal závěrečník. Nejdřív byli Hyp, Želva a Bobeš vysláni na samostatnou misi. Měli obejít několik vesnic, v každé ně-

co zjistit a zároveň plnit tajné úkoly (např. „Sněz rajče, které máš přibalené v batohu, tak, aby si toho ostatní nevšimli. Zároveň se pokus odhalit, co jedí oni.“).

Dále měli nenápadně sbírat určitou kytku, připnout někomu kolíček či počmárat ho lihovkou a podobně. V jednom úseku nesměli mluvit normálně: Hyp musel veršovat, Želva vše zpívat na melodii Otto, no toto a Bobeš o sobě mluvil v ženském rodě a o všech ostatních ve středním. Těšili jsme se, že takto půjdou ve Věžovatkách prosit o vodu, což byl jeden z úkolů, ale nakonec to nějak nevyšlo.

Zbylí z každého týmu si pak vybrali průvodce (tedy spíš jeho nohy – leželi totiž zakrytí pod celtou) a dopolední úsek absolvovali s ním.

Odpoledne týmy (již kompletní) obíhaly kontroly, které se pohybovaly podle jízdního řádu. Na programu bylo střídání z luku, signalizace, kytičky, uzlování, pantomima nebo třeba poznávání písniček, které Maďal hrál na ukulele. Dále se plnily vedlejší úkoly, jako třeba složte básničku, ve které se budou vyskytovat slova: cibule, pohory, přehrádka, latrína.

100nožka vyrábí dřevěný pohled

Západ slunce na Věžovatkách

Báseň Ječmínků:

Vymyslel jednou Kule,
když vyháněl obejdu,
že vývar z cibule,
bude k obědu.
Obejdové neposlechli,
do latríny letěli,
někteří i s pohorami
v přehrádce se koupali.

Večer se všichni sešli u potoka pod Jahodkovou, odehráli noční plížení za svíčkami, zahráli (Hyp) na kytaru a pak šli spát.

23. den

Dnes jsou tu Alfons, Krup, Magda, Aha a Hlad a připravuje se slavnostňák.

Zbytek zápisu v mém deníku chybí, zřejmě se nestalo nic tak neobvyklého, že by to bylo hodné zapsání.

Tak aspoň něco vylovím z paměti: slavnostňák byl pro jistotu ve sněmáku a po tom, co byly rozdány ceny, se poměrně rychle zvrtil v klub spáčů.

Následující den jsme předali tábor, část nádobí, náradí, dětí a podobného Horáco-

vi a odešli na vlak. Alfons nám na nádraží odvezl batohy. Než přijel vlak, proběhlo rozdávání zbylého jídla: jablek, meruňkového kompotu, kedluben a bůhvíčeho dalšího. Shodou okolností jsme měli krabici s jídlem položenou na odpadkovém koši, a tak cizím lidem mohlo připadat, že se hlouček hladových dětí tísni právě kolem něho. Ve vlaku jsem pak pokračovali v okrajování a rozdávání kedlubny, čímž jsme možná pohoršili pro změnu cestující.

V rychlíku na Prahu hrál Maďal v našem kupé na kytaru a cesta uběhla velmi rychle. Na nádraží jsme se při zapadajícím slunci rozešli.

100nožka

Dobrou noc!

Hlášky z tábora

Ve vlaku. Šnek chce s ostatními hrát tleskanou.
Šnek: „Kdo to neumí?“

Vojta: „Já. Ale když mi dáš řízek, tak to budu umět.“

Kule o částech pádla: „Já tomu veprostřed říkám dřík. Protože od toho mám vždycky vzadu odřenou loď.“

Maďal: „To bude tím, že jseš takovej dřič.“

Hroch na Maďala: „Kde jsi byl?“

Maďal: „Na výletě. Ale na vertikálním. Tamhle na špičce toho smrku.“

Nakecali jsme Lukovi, že jsou Péfa, Stonožka, Čoči a Věšák čtyřčata.

Maďal: „A to ještě nevíš, že jsme vlastně paterčata. Já jsem se akorát narodil trochu předčasně.“

Po debatě o jedno a dvouvoječných dvojčatech.

Luk: „A co jsem já? Jednovaječnej, dvouvoječnej nebo třívoječnej?“

Patrik přijde do kuchyně: „Kule, nevíš, jestli tady plavala nějaká ponožka...?“

Tatouch: „Jestli plavala, tak mlčky...“

Klakson se dívá na Maďala, jak sestruje opékač kuřat: „Tyjo, to je velký kolo... to muselo dát strašný práce. To já bych nikdy neudělal... zolášf, kdybych se u toho ještě musel tořit pozitíoně.“

Kule hází na zem v kuchyni seno, aby tam nebylo bahno.

Petra: „Tyjo, to je dobrý... tady to vypadá jako někde v chlívě...“

Kule: „Vždyť to taky chlív je.“

Je jedenáctý den tábora.

Všetečka: „Jděte si vyprat, kdo si ještě nepral. Kluci, už jste si vyprali slipy? Luku?“

Luk: „Já mám na sobě čistý!“

Všetečka (z legrace): „A to jsou první čistý, co sis vzal?“

Luk: „Ne, druhý.“

Věšákův komentář k nevysmažené slanině:
„To je ale požužláníčko...“

Fialka drží v zavřené dlani světlušku.

Gabča: „Uka, rosvit to!“

Maďal si omylem nalil mléko do čaje s citrónem. Zdrcló se a vytvořilo v čaji nechutné cuky. Všichni se začali Maďalovi posmívat.

Maďal: „Ale jednu výhodu to náhodou má. Je toho hodně!“

Věšák odjíždí na Kuleho kole na nákup.

Kule: „Akorát nemám řetěz, no...“ (myšleno jako zámeč)

Hroch: „No tak to je spíš taková koloběžka. Akorát tam překážej ty šlapky.“

Nid si stěžuje, že měl zelenou bramboru.

Všetečka: „No, to totiž ty, co mají teď čerstvě zelenou stužku, mají automaticky všechno zelený.“

Maďal: „Ty kousky, co jsem měl v jogurtu, byly taky takový zelený...“

Po chvíli: „... a chlupatý.“

Věšák na nástupu: „Po nástupu proběhne organizované balení, které bude organizovat asi každý, kdo potřebuje něco sbalit...“

Patrikoviny

Vysvětlování pravidel – šifrovací hrátky.

Patrik: „A budou ty luštěniny těžký?“

Patrik: „Zelenačka!“ (zelňačka)

Patrik: „Splachovačka!“ (vsakovačka)

Patrik pojmenovává části pádla: „To nahoře je hlaveň.“

Patrik: „Maďale, kolik je táborskýho času?“

Patrik: „Tam na pobřeží říčky je velká hromada křemenáčů...“

Put'ák pro mladší – Slovensko

19.–29. srpna 2011

Den 1.

V pátek 19. 8. jsme se pozdě večer (22:50) sešli na Hlaváku. Těšili jsme se, že se nastěhujeme do kupé a hezky hned uložíme k spánku. Jenže ouha. Když jsme zaslechli hlášení, že pouhý obyč vlak z Dobříše dokázal nabrat 1,5 hod zpoždění, začali jsme tušit, že České dráhy mají dnes špatný den.

Žádné stěhování do kupé nebylo, jelikož náš vagon nebyl přistaven. V čekárně nám zakázali ležet na zemi a tak jsme ty dvě hodiny pročekali na nástupišti. Chvilí nás pak ještě zdržovala paní průvodčí, která se bála o naši bezpečnost a tak nás nenechala nastoupit, dokud nedokončili posunování. Pak už ale všechno šlo hladce (když nepočítám historku s toaletní vodou, která skončila v Kuleho botách).

Ráno jsme dorazili do Štrby, pak následovala cesta autobusem do Brezna (Věšák podotkl, že ti Slováci jsou trochu pozadu, protože my už máme dávno Srpen) a pak dalším busem do Čierného Balogu. Tam jsme si prohlídli mašinky (*a taky přibrali Bobše, který tu byl s rodinou pozn. red.*).

Cestou jsme potkali pramen. Všichni se pod něj nakláněli a namáčeli si hlavy. Kule chtěl udělat totéž, neuvědomil si však, že má na zádech batoh. Vznikla krásná stříška – všechnu vodu schytlavřek batohu.

Pak byl oběd. Obletovaly nás vosy – nejvíc si oblíbily Service, který z toho dvakrát nadšený nebyl. Spali jsme na hřebeni. K večeri bylo Miláno.

Hadi se pošťuchují.

Hyp: „Service je hudební nástroj. A já vám řeknu jaký – bicí. Zbijem ho.“

Na uzkorozchodné dráze Čierný Balog

Hadi obsadili vagón

Den 2.

Ráno nás vzbudilo sluníčko a vedro. Na zastávce Kule zkouší naši znalost slovenštiny: diktuje slova a my píšeme české překlady.

Kule (začíná): „Vankúš.“

Service: „Bankúš? To je kuš, s kterou se vykrádá banka...“

Hyp: „Já bych chtěl věčný spánek.“

Tatouch: „Tak to ale nesmíš spát dřív, než dojdeš do Ječný.“

Na obědní zastávce jsme pokračovali ve čtení Farmy zvířat. Někteří jednotlivci však

vetka	- kuchař	ječatý	- Trouba
trečity	- bíbí (jako Kule)	čučoriatky	- papriky
obviant	- obuvník	Poliarok	- výnos
kol	- zub	klirčady	- klíč
Kaleraš	- jeřáb	vočan	- vishur
dambier	- doba	čučoriatka	- obuvník
raňejky	- ročata		
bidina	- brýdlo		

Výsledek Nidova překládání slovenských slov

podřimovali, protože se večer musela opakovat skoro celá kapitola. Pak se Hadi vykoupli a šlo se dál. Cestou Tatouch začal sbírat maliny a když už jich měl celou skleničku a začalo se proslýchat, že k snídani bude krupička, někteří další vyměkli a začali sbírat taky. Já jsem našla velký maliník s krásnými plody nahoře a vosím hnízdem vespod. Večerní cesta na tábořiště se zdála velmi dlouhá a pro některé náročná. Nid si stěžoval, že „se mu dělá na palci žlutý kolečko.“ Náš cíl – studánku, jsme však v pořádku našli, následovně rychlá brkaše s uzeným, večerní čtení a spánek.

Hadi se kočkujou

Service: „Nechte mě být!“

Tatouch: „Nechte ho bít. Já ho zbiju.“

100nožka

Den 3.

Kule s Tatouchem vstali dřív a šli dělat snídani. Kule čekal, až všichni vstanou díky jeho úžasnému budíku. Budík byl ale vypnutý.

Když Kule dodělal krupičku, tak všichni (všichni Hadi – ostatní už byli několik desítek minut na nohou pozn. red.) vstali. Pak jsme se umyli a vyrazili jsme v půl jedenáctý. Před odchodem někdo (my) zabalil Kulemu do batohu kamení, tak s námi (Hady) Kule šel vzadu. Ale na jedné z (ne)pravidelných zastávek přišel na toaletní kapsičku u bedráku (malé šutry) a na velký šutr připnutý u stativu. (Kdo se směje naposledy, ten se směje nejlíp. Když se ráno Hadi nadšeně nahrnuli ke Kulecimu batohu a začli do něj cpát závaží, využila jsem toho, že Hyp pro samou zlomyslnost nedává pozor a přibálila jsem mu navrch batohu také jeden kamínek. Myslím, že ho ještě nenašel. 100nožka)

Dál jsme vylezli na nějakou cestu a následovaly dvě obrovské zatáčky doleva a byly spojeny zatáčkovou dopravou. Za nima byla křižovatka a vlevo byl oběd.

Po obědě (5 chlebů) jsme četli (komunisti vítězí), pak se Stonožka ptala, jak se zavazují tkaničky. Věšák se jí to pokoušel

Bača se svými psy

vysvětlit, pak ale Hyp zjistil, že Věšák přehmatává. Věšák mu to oplatil tím, že zjistil, že taky přehmatává.

Vylezli jsme na nějaký kopec, Kule mi ale na posledních 50m sebral bágel. O kousek dál jsme slezli k vodopádu, kde jsme se umyli, zase jsme vylezli nahoru a pak dolu na silnici. Tam jsme potkali chatu se studánkou. K večeri byl chleba + salám.

Nid

Upřesnění k večerní „chatě se studánkou“: Celý večer jsme trpěli žízní, protože jsme na cestě potkali pouze jednu studánku, která byla navíc nefunkční – téměř vyschlá. Hyp se pokoušel nabírat z ní vodu víčkem od petlahve, ale ani to mu nešlo – jediný úspěšnější pokus provedl Kule.

Sestup do sedla Prieslopy probíhal už za šera a byl velmi namáhavý. Utrmácení jsme dobelhali k opuštěné chatce, utábořili se (někteří přímo na verandě) a začali hledat vodu, která tam podle mapy měla

být. Bez úspěchu. Už to vypadalo na „suchý večer“, pak ale jsme provedli poslední pokus – najít druhou studánku, která měla být asi 500m dál po cestě. To se k radosti všech podařilo a tak jsme nakonec měli čím svažit vyschlá hrdla. Ráno si pak Kule všiml, že se v rohu zahrady „naší“ chaloupky něco leskne. Byl to kohoutek s pitnou vodou.

100nožka

Den 4.

Trasa: chatka Prislopy (cca 950 mnm), sedlo Prislopy, po lesní silničce až na louku u Dolné Zálomskej, odtud po modré značce na rozcestí se žlutou (1000 mnm) odtud do sedla Priehybina (cca 1270 mnm) Vrchol Poľana (1458 mnm), Kopce (1334 mnm), sedlo Jasenová (1100 mnm), louka 2 km před Lubietovskou Bukovinou (1100 mnm)

Den začal mým objevem kohoutku s vodou u chatičky, kde jsme spali. Objev to byl zajímavý, protože včera jsme šli pěkně da-

Zde jsme nocovali čtvrtý den

Rozcestník Bukovina

leko pro vodu. Ráno jsme se tedy u kohoutu ledu všichni umyli.

Vyrazili jsme na docela náročnou trasu přes Polanu. Při první zastávce Nid našel hodinky. A tak jsme zase čekali, až se pro ně vrátí k chaloupce. Nid trpěl naprostým nedostatkem vůle k rychlejšímu pohybu, tento nedostatek byl napraven Bobšem pohybujícím se v těsném závěsu za Nidem a hrozícím kopancem do zadní části těla. Po této zkušenosti Nid sám vyrážel napřed a nechával si dostatečný náskok.

Cestou na Polanu vznikly dvě skupiny. Věšák a Stonožka šli kratší a prudší trasu po žluté, zatímco ostatní raději pomalu stoupali po modré značce. Společně jsme vystoupali na Poľanu, kde jsme si dali oběd a přečetli kapitolu z Farmy zvířat.

Z průběhu další cesty stojí za zaznamenání útok vos a později nález nábojnice v sedle Jasenová. Z nábojnice jsme vysypali střelný prach a ověřili jsme, že hoří.

Na tábořiště jsme dorazili značně unaveni v podvečer. Rychle jsme se vydali k po-

toku obtěžkáni lahvemi a kotlem. Radostně jsme se umyli v chladné vodě potoka a pospíchali jsme vařit večeři. A vystřídat Tatoucha. Po večeři jsme zalehli brzo ke spánku, abychom načerpali energii na další ještě náročnější dny.

Kule

Den 5.

Probudili jsme se ráno pod čistou oblohou. Očekávaný déšť byl zahnán tím, že Hadí s Kulem spali v tropiku a my ostatní měli tropiko připravené.

K snídani jsme si dali chleba, kterého jsme měli opravdu hodně, a následně začali balit. Ovšem i když jsme měli zabaleno už tak v devět, díky počítání fazolek se vyrazilo až kolem desáté.

Cestou dále po modré se na nás pokusili vrhnout ovčáčí psi, ale nakonec je to přešlo. Pak jsme se opláchlí a vyprali svršky u kraviho napajedla, vyrazili dál a snažili se dostihnout bus do Banskej Bystrice v půl druhé. Asi o půl hodiny později nám došlo, že ho nestíháme. I když to bylo z kopce, moc rychle jsme nešli a ještě k tomu jsme každou chvíli zastavovali.

Když jsme takhle jednou zastavili u studánky, vrhli jsme se na přípravu seznamu pro nákup v Banské Bystrici. Protože nám došlo, že první bus nestíháme, vydrželi jsme tam sedět celou půlhodinu. Po dalších dvou hodinách jsme konečně za šíleného vedra dorazili do Hrochotě (čili do

100nožka

Asi uhodnete, co jsme měli k večeri

Všetečky). Při čekání na bus jsme nakoupili v Jednotě oběd a sladkosti.

Zanedlouho už jsme vystupovali v Banské Bystrici a spěchali do přílehlého supermarketu (Kule už v autobuse vytáhl z jedné staré paní, kde je v Banské Bystrici obchod). Na místě se všichni rozeběhli do všech stran a začali shánět potraviny, které jim Kule zadal. Byl to trochu boj – Kauf-

land v Banské Bystrici je stejně nepřehledný, jako Kaufland na Bohdalci :-).

Na celou akci jsme měli asi 40 minut. S přehledem jsme to zvládli a ihned nasedli do dalšího autobusu. Vystoupili jsme v Kordíkách, zabalili nová kila eráru (tenhle zlomový okamžik znovunabytí váhy na puťáčích bez nákupu schází :-)) a vyrazili po místní naučné stezce.

Přes Skálu lásky a tajných přání, Pramen života (kde jsme nabrali vodu), Strom síly a podobně jsme nakonec vyšplhali na horu Štefanku a na krásné louce se utábořili. Bohužel tu nebyla voda, což se nám nakonec druhý den stalo osudným.

K večeri byl výtečný kuskus se zeleninou, tuňákem a sýrem. Hyp a Service pak chvíli hráli na kytaru a my ostatní jsme zatím pozorovali hvězdy a nakonec všichni brzo usnuli.

Věšák

Tatouch cosi ukazuje v dáli

Den 6.

Ráno nás Tatouch probudil brzo – naše louka byla ještě plná stínu. Kule se šel ještě před budíčkem umýt, což bylo v tomto případě obdivuhodné – potok byl dost daleko v dost hluboké rokli a člověk cestou zpět vyprodukoval téměř stejné množství potu, jaké ze sebe dole smyl. Rychle jsme zabalili a vyrazili: čekala nás velmi dlouhá cesta ke Královej studni – nikde dřív totiž není voda. První půlku dne vedla cesta stylem „vrchol-sedlo-vrchol-sedlo atd.“, což některé z nás (třeba mě) velmi vyčerpávalo. Oběd jsme odbyli oproti jiným dnům celkem rychle a pokračovali dál.

Odpoledne začala docházet voda. Zbylo jen pár šťastlivců, kteří si ráno nabrali obě dvě lahve a nevpil jim je Nid. Suchá šterková cesta ještě zvyšovala žízeň, takže mnozí dokonce odmítali nabízený hroznový cukr, že ho nemají čím zapít.

Pak jsme ale konečně dorazili ke Královej studni. Na dohled se objevil pramen se soustavou žlabů a tedy i příslib pití a koupele. V tom se na protějším kopci ozval zvuk zvonců – uviděli jsme velké stádo krav, které měly očividně také namířeno k prameni.

Kule si usmyslel, že nehodlá svou koupelnu sdílet s padesátkou statných dojnic a zrychlil krok. Začal závod o to, kdo bude u napajedla dřív. Kule funěl a odpichoval se svou teleskopickou hůlkou, krávy zřejmě taky funěly, i když to nebylo slyšet přes cinkot zvonců, a metely si to z kopce pod vedením odhodlaně vyhlížející stračeny.

Nakonec k vodě dřív dorazil Kule a my ostatní. Stačili jsme však nabrat jen pár lahví – vzápětí nás obestoupily krávy a během půlminuty vysrkly veškerou vodu, co v nádržích byla. Z mytí ve žlabu tedy nebylo nic, ale lahve postačily.

Noc jsme strávili u horní chatky – v té spodní, nově opravené, bydlely krávy – resp. bača. Bydlela tam s námi i skupina Moraváků, z nichž jeden hlasem připomínal Pepina.

100nožka

Lidé jsou zde tvořivi

Den 7.

Vzbudili jsme se v 8:00 (Hadi). Tatouch byl dávno vzbuzený a ostatní, kromě Hadů, taky. Vyrazili jsme asi o hodinu později a došli jsme ke studánce, kde jsme se vykoukali a nabrali jsme si vodu.

Poté jsme vyrazili na Křižnou dlouhou prašnou cestou do kopce. Na Křižné jsme dlouho čekali na Nida a objevili jsme (Bobeš a Servis) protiletckou střelu (?). Poté přišel Nid a vyrazili jsme na cestu zase do kopce na Ostredok (1592m) a zase jsme čekali na Nida asi třičtvrté hodiny. Poté Nid dorazil i s Kulem. Nid a Kule si odpočinuli a mohli jsme vyrazit, Nidovi jsme dali náskok.

Cesta z Ostredoku byla z kopce před Suchý vrch, kde jsme zabočili doleva a dál z kopce. My jsme už hledali místo na oběd a dokonce jsme nějaké našli, ale Tatouch s Věšákem nám řekli, že musíme jít dál asi 200 výškových metrů.

Nakonec byl oběd, poté Kule a Stonožka přečetli a někteří usnuli. Hadi se poté

stahovali z kopce a několikrát jsme stáhli i Kuleho.

Poté se vyrazilo nejdřív do kopce, ale pak z něj. Došli jsme k rozcestníku a dali jsme si přestávku a poté jsme šli po modré do kopce. Po cestě jsme potkali ovce a pár pramenů, došli jsme k rozcestníku a stříhli jsme to z kopce a dole jsme spali. Někteří z nás se šli vykoupat. Udělali jsme si večeri (rizoto) a Kule přečetl a my jsme šli spát do tropika (ostatní ne).

BoBeš

Den 8.

Vstali jsme v 9:00 v domění, že je velmi brzy, jelikož teprve před chvílí vypustili krávy z ohrady. Ovšem opak byl pravdou – my v tropiku jsme spali nejdéle – resp. ostatní vstali asi tak před 10 min a vařili krupičku. Slyšeli jsme hlasy a najednou se mi (když jsem se otočil) naskytl pohled na Kulecí nohy, které po nás (BoBeš, Hyp a já) chtěly cukr.

Těsně před snídaní jsme si ošetřovali pučhyře a Věšák dostal masáž krku od Tatoucha, jelikož má ústřel, protože tu fouká vítr tak silný, že Kulemu odvál některé věci. Po

snídání jsme vyrazili na Ploskou a i přes zdrcující výstup nám Věšák nedal vrcholovou prémii, ale falešnou „vrchol. prém.“ A to byly odpadky, které si Bobeš a Hyp odřeptovali.

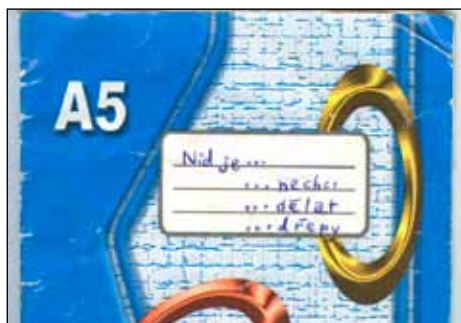
Stonožka rozdala hádanky. Je tu nepřijemný dav lidí (*zrovna probíhala oslava Slovenského národného povstání pozn. red.*) a čekáme na Nida :((zase). O 5 min později dorazil Tatouch, ale Nid nikde.

Čekali jsme ještě dlouho a pak nás napadlo, že Nid nešel přes vrchol po červené, ale kolem po zelené, jelikož mu Kule předtím řekl, že se nejde po červené. Nida jsme viděli jít pod kopcem, ale jakmile se ohlédl a zjistil, kde jsme, udělal pro něj typickou věc: zastavil se a dal si přestávku.

Nakonec jsme všichni pokračovali a do oběda jsme sbírali maliny, pak jsme si dali oběd a Kule četl. Poté jsme vyrazili ze sedla pod Čierným Kameňom (místo oběda) do jižního sedla Rakytova. Došli jsme až k severnímu, u kterého jsme (opět) sbírali maliny. Poté jsme sešli k prameni, u kterého hodláme přespat, je tu i chata a louka plná kravinců.

Vojenská základna na Križné

K večeri máme knedlíky s malinami a jsou dobré, obloha je zatažená a tak stavíme tropika.

Den 9.

Celou noc pršelo, ale byli jsme v tropikách. Kule a Bobeš rozdělali oheň a vaří snídaní. K snídaní jsou vložky + jablka + maliny. Je mlha a sedíme u ohně a Bobeš pronáší, či spíše křičí, super větu: „Au! Proč ten oheň tak hřeje?!“

Vyšli jsme za deset dvanáct a šli jsme únavný stoupák, cca 150 m. Naštěstí jsme nebyli moc zpocení, protože jsme se před tím (i ti movitější :O – úžas, jelikož je zima) myli.

Došli jsme zpět na severní Rakytovké sedlo a napili se. Obědvali jsme po jedné hodině a to těsně před „močidlů“. (Během oběda proběhla velice zajímavá dražba, kdy movitější nabízeli svůj erár – za kilo a kilometr byl určitý počet fazolek – výměnou za jídlo z oběda, pozn. red.).

Dorazili jsme k močidlům a šli jsme dál do Nižného Šipinského sedla, kde nocujeme a cestou sem jsme sbírali borůvky. Nid spí (měl by) venku bez spacáku a k večeri mňam mňam mňáme sýráno.

BTW: Nidův stav fazolek je velmi špatný, myslím že nějak -15.

Service

Den 10. (poslední)

Vstali jsme v půl osmé. Kule pod záminkou, že jde pro vodu, se šel vykoupat. Mezitím jsme uvařili a snědli snídaní. Mě si vzali k vložkám s malinami, Bobeš se

Service si dali müsli (Kulemu trochu nechali). Všichni po dojezení řekli aspoň jednou „fuj“, protože Service spálil igelitku!

Šli jsme po žluté, udělali jsme pak 2 hodinovou pauzu – sbírali jsme borůvky a maliny. Oběd 13:15 chleba+máslo+sýr+sálám+koření. Došli jsme do Lubochně, osobákem kousek a Excelsiorem do Prahy. Ve vlaku Service kecal o příruční cirkulárce a jeho šroubku. Konec.

Nid

Pár hlášek na závěr

Kule: „Jak se vyrábí packa?“

Bobeš: „Facka Kule? No to je jednoduchý, to umím.“

Hyp: „Kule je masochista?“

Tatouch: „Spíš sýrochysta. Právě máže chleby taveňákem.“

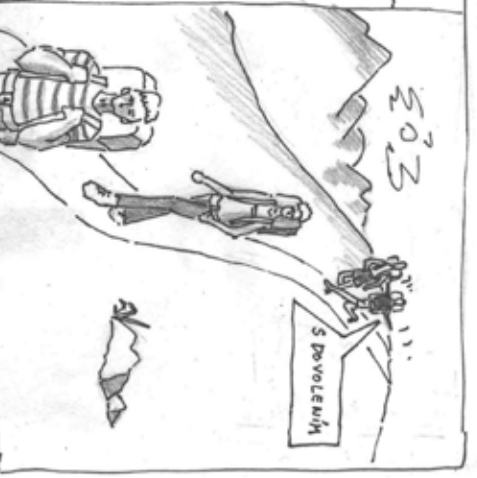
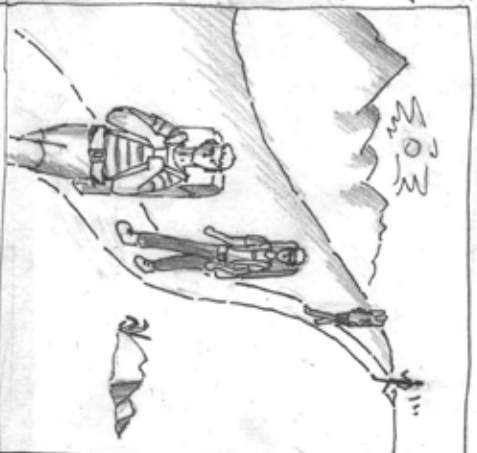
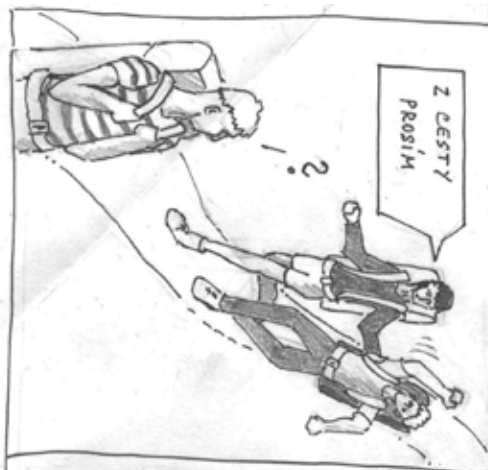
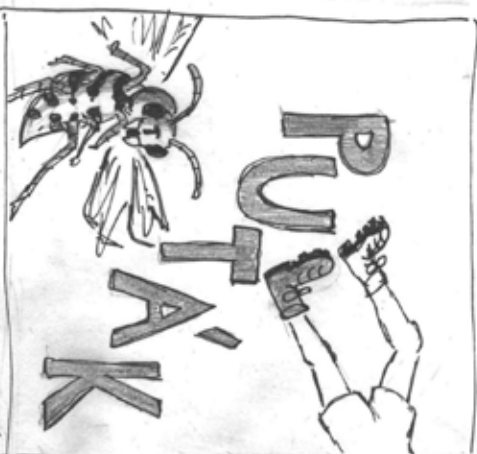
Bobeš: „Nide, ty máš mezi rovnátkama takový hnusný bílý kousky...“

Tatouch: „To jsou zuby...“

100nožka

Ještě že se pěší nemusí řídit značkami...

Podzemní voda I. – Sázava

9.–11. září 2011

Sraz byl v 16:08 na Vršovickém nádraží – nakonec se všichni sešli. Maďal koupil o lístek víc. Když jsme došli na nástupiště, Tatouch řekl: „Ten vlak, co přijede, není náš. Až ten další.“

Ale Maďal řekl: „Teď jsem si to četl, je náš.“ A když přijel vlak, tak jsme si do něj nastoupili.

A když se rozjel, zjistili jsme, že měl Tatouch pravdu. Tenhle vlak nestavěl v Čerčanech, kde jsme chtěli přestupovat, stavěl až v Benešově.

Vystoupili jsme a přeběhli na vlak, který jel do Čerčan. Tam jsme přestoupili na vlak, který nás odvezl do Ledcečka. Když jsme vystoupili, zjistili jsme, že lodě jsou na druhé straně řeky. Hyp a Maďal přeplavali a přivezli je (i s Petrou, která je hlídala, pozn. redakce). Kousek jsme popojeli a tam jsme spali.

Druhý den jsme sjeli pět jezů. Večer jsme se utábořili. Byl tam spadlý strom a tam byla rozlomená loď. Kluci (Honzík, Hyp a Maďal) na ní jeli, než se úplně potopila.

Kameraman Patrik

V neděli jsem našla míč a s ním jsme hráli lodní pólo (modrozelené lodě proti ostatním). Ti ostatní vyhráli 5:3.

Potom jsme s Maďalem našli dřevěnou pramici. Trochu tam teklo. Vyčistili jsme ji a jeli jsme na ní: já, Hyp, Maďal a Honza. Kluci na ní sjeli i jez. Potom jí ale nechali plavat.

Lodě jsme nechali v Městečku u Čajička. Na Vršovících jsme byli v půl osmé večer.

Zúčastnili se: Hyp, Maďal, Honza, já, Fialka, dvě Petry, Stonožka, Kule, Fik, Patrik.

Fialka

Hyp se chystá s lodí skočit po boku

Podzimní voda II. – Sázava

16.–18. září 2011

Vyrazily jsme z Hlaváku a zbytek odjížděl k nám přistoupil ve Vršovcích. Ve vlaku jsme si dali kakao a konečně byla na neznámé zastávce (*Pyšely, pozn. redakce*).

Večer byl trochu časový skluz a my, Poštołky, jsme si postavily tropiko na obrovský bouli, která zabírala polovinu tropika.

Ráno byly záviny a boj ve spacácích.

Tam, kde jsme si vzali lodě, skončila první voda (*Městečko, pozn. redakce*). Vesty jsme měli pověšené na sušáku a hlídál nám je veliký pes a kočička. Strhla se hádka o lodě. Všichni měli svoje názory a Poštołky a Šnek vylosovaly ty nejhorší (*lodě, pozn. redakce*).

My kotříme, protože za vedoucí byli jenom Kule a Tatouch. Kupodivu jsme nebyly nejhorší.

Na oběd jsme byli v kempu. Hyp rozpoutal pískovou bitvu o to, kdo se bude muset vykoupat, ale nakonec vše dobře dopadlo. Šly jsme na záchod a pro vodu. Na záchod nás stěžší pustili. Ale voda 1 litr za 10 Kč?

Samozřejmě jsme to nepřijali a šli do půjčovny lodí, kde nám jí ochotně dali.

Service nejel, ale dělal otočky o 360 stupňů. Po třech jezech přišel jeden (*Pěnkava,*

pozn. redakce), který nám jako ty předchozí slodil Hyp. Byl to ale náš osudný jez. Já (Anička) s Terkou jsme vezly Hypa na naší lodi, abychom ho zavezly na druhý břeh, kde čekala jeho loď s Kryšpínem a loď Želvy se Šnekem. Přihřtili jsme se ke břehu hroznou rychlostí a chytli se za Želvinu loď a najednou jsme se cvakli. Mě uplavalo triko a kraťasy a Terce jenom kraťasy. Jinak bylo vše v pořádku.

Večer. Tropiko jsme si tentokrát postavily dobře a šly jsme vařit miláno. Docela se nám povedlo a pak jsme šly spát. V noci přišlo.

Ráno byla docela dost velká kosa. Kule si zalepil loď a my se pořád flákali v tropiku. K snídani bylo musli a Hadí si kupovali od Kuleho provázky.

My (Poštołky) jsme si vyměnily posádky. Ke mně (Želvě) přisedla Terka a k Aničce Šnek. Celý den byla zima a poprchávalo.

Oběd nám promokl, ale jinak docela v pohodě.

Po dojezdu jsme zjistili, že nám Kvíčala našel řád na všední den a tak jsme si počkali třičtvrtě hodiny na nádraží. Ve vlaku nám dával Tatouch matematický a logický hádanky.

Želva a Anička

Perfektně secvičené Poštołky při nástupu do lodi

Podzimní sraz – Kácov

7.–9. října 2011

Sraz jsme měli v pátek v Vršovickém nádraží a odjeli jsme do Kácova a od tamtud šli na místo přespání. Najedli jsme se a poté šli spát.

Druhý den v sobotu přijeli ostatní soutěžící. Odpoledne jsme začali vařit. Já jsem byl s Nidem, Kryštof s Vojtou, Bobeš a Hyp byli sami. Bobeš vařil těstoviny s česnekem, rajčaty a chilli papričkami, já s Nidem jsme dělali smažený sýr v housce se salátem a kečupem, Hyp chtěl dělat něco z kaštanového těsta (*byla to žaludová mouka, pozn. redakce*), jenže mu zvlhlo a zaparilo se, takže nakonec měl jenom nějaké brambory, a Vojta a Kryštof dělali ovocné knedlíky.

Večer byl slavnostní oheň a vyhlášení vařící soutěže, jako poslední na čtvrtém místě skončil Hyp, třetí byl Bobeš, druzí jsme byli já a Nid, a první se umístili Vojta a Kryštof.

Další den v neděli jsme dopoledne vyrazili na vlak, šli jsme takovou krkolomnou

Bobšovo soutěžní jídlo: česnek s chilipapričkami

cestou mezi malými smrčky, takže jsme byli celí od jehličí, potom jsme šli podél potočka, až jsme došli k trati.

Vydali jsme se po cestičce u trati, až jsme došli do Kácova. Tam jsme se zastavili v moštárně, koupili si spoustu moštu a vyrazili na zastávku. Tam jsme asi půl hodiny čekali na vlak a byla nám zima. Pak přijel vlak, my do něj nastoupili a odjeli do Prahy.

Kryšpín

Týpí a barevná podzimní krajina

Kde je zakopaný pes aneb pečené maso snadno a rychle

Potřebujeme:

libovolné maso (rybu, kuřecí, hovězí, psí...)

2 cibule

česnek

sůl

koření (například na grilované kuře)

trochu oleje

velký placatý kámen

Postup:

1. Vykopeme ohniště

Musí být poměrně velké a hluboké a drn musí zůstat neporušený!

2. Šup tam s kamenem

Na dno ohniště položíme velký placatý kámen – očištěný. Pokud jsme jej nesehnali, je možné na dno vyskládat více menších kamenů.

3. Žlábek

Je dobré nechat kolem kamene jakýsi „žlábek“. Je to místo, kam posléze shrneme zbytek uhlíků. Žlábek není nutný, ale ulehčí práci.

4. Na kameni rozděláme oheň

Dbáme na to, aby hořel po celé ploše kamene. Oheň udržujeme.

5. Maso, připrav se

Mezitím rozporcujeme maso na menší, pokud možno placaté kousky. Osolíme a okořeníme. Cibuli nakrájíme na kolečka, stejně jako česnek.

6. Na přikrytí

Mezitím si také připravíme trávu na přikrytí masa. Stačí menší náruč, vybíráme co nejdelší trsy. Pozor! V trávě nesmí zůstat žádné jedovaté rostliny! Stejně tak nikdy nepoužíváme místo trávy kapradí!

7. Když je kámen dostatečně rozpálený

To znamená cca 45 minut udržování ohně. Odstraníme hořící klacíky a vše, co jde (lopatkou do plechového kýble). Zbylé jemnější uhlíky nahrneme do žlábků okolo kamene. Kámen ometeme slámou nebo trávou.

8. A jde se na věc

Kámen trochu polijeme olejem a poklademe kolečky cibule a česneku, na něž položíme maso (nebo obráceně, je to v podstatě jedno). Můžeme ještě posypat kořením.

9. „Zakopání psa“

Na maso rozprostřeme přichystanou trávu a vše přikryjeme drnem (hlínou vzhůru, aby nám do masa nenapadala!). Utěsníme, co to jde.

10. Jak dlouho?

Ryba se peče cca 20 minut, jiné maso cca 40 minut.

Grilování:

Pokud je kámen hodně rozžhavený, je možné na něm maso doslova ugrilovat. To je taky moc dobré a navíc se dá maso potom ještě dopéct právě zahrabáním.

Dobrou chuť!

Úspěšně vyzkoušeno s kuřecím masem na podzimním srazu v Kácově 7.-9. října 2011.

Petra

Podzimní tábor – Jelence

27.–30. října 2011

Téma podzimáku bylo “lezení na Eiger”, protože se začalo už na kecu. Nejdřív si budoucí horolezci procvičili uzlování, potom jim Kule promítl “motivační” film o osudné výpravě, na níž zahynuli hned čtyři horolezci.

Na Tatouchovu chatu v Jelencích se pak vyrazilo autobusem. Cesta byla zajímavá, mimo jiné díky velké terčovnici z polystyrenu, kterou jsme táhli (Maďal táhl) s sebou.

Po příjezdu jsme se rozhodli vytáhnout děti na krátký výlet po okolí. Záminkou mělo být nasbírání jablek do závínu. Čísí námitky, že pár jabloní přece roste přímo na zahradě před chalupou, jsme ignorovali a vydali se na přilehlé louky. Když jsme již byli několik hodin na cestě, aniž

bychom potkali jedinou jabloň, začala většina dětí jablka upřímně nenávidět. Nakonec se ale přeci jen podařilo, jeden ovocný strom jsme našli. A jelikož Hadi, kteří přijeli na kolech, taky něco přivezli, byly zásoby jablek obrovské.

Po návratu do chalupy zalezly nejmenší děti za pec a hlavním bodem zájmu se stala četba Kačerů Donaldů (nutno podotknout, že tato činnost pohltila celé spektrum účastníků od Hrabošat po rádce).

K večeru přijela ještě Hrochovic rodinka včetně dítěte a psa. Potom byl horolezeckým expedicím zadán první úkol: vymyslet si jméno a předvést scénku na nalákání sponzorů. Bobšova skupina se inspirovala táborovým názvem TNJHBA a zvolila si jméno podobného jazykolomného znění (čímž způsobila organizátorům hry velkou radost).

V rámci scének pak obě expedice předváděly lezení na strom. Já s Maďalem jsme hned po uvaření kolínek k večeri zabrali velký hrnc a začali vařit luk. Přivezla jsem si ho totiž, abychom naohýbali ramena.

Druhý den jsme se z výletu vrátili už za šera. K večeri měla být čína a vánočky. Já jsem v kapse objevila pytlík plný buk-

vic, tak jsme je do obojího nacpali. Potom se hrála hra. Dokola se podávala krabička sirek, vždy záhadně "s" a nebo naopak "bez". Úkolem bylo přijít na to, jak to funguje. Všichni už dávno znali princip, jen já jsem pořád netušila... načež jsem si najednou uvědomila, že onu hru znám.

Další den se začalo křížovkou, jejíž indicie byly schované v lese. V tajence mělo vyjít "Qumolangma", přičemž Q bylo zapsáno morseovkou. Jelikož však téměř nikdo neuměl morseovku kompletní, prohlásila jedna skupina, že --.- je určitě Č (častější přepis názvu Mount Everest je Čomolangma). Jinak se - stejně jako předchozí dny, uskutečnil zápas ve frisbee a cestou do chalupy se hrál slovní fotbal (někteří se vyžívali např. v tom, hrát na Věšáka jen slova končící na "ek").

V chalupě pak začala závěrečná část výstupu na Eiger. Horolezci museli čelit

mnohým nebezpečím, například omrzlinám na nohou (přeběhnout zahradu naboso), ledovému vodopádu (vypít několik hrnečků studené vody) nebo přespání v Bivaku smrti (vydržet dvě minuty v zavřeném spacáku, přičemž vás rádce lochtal).

Celou hru nakonec vyhrál Olda a jeho expedice. Po krátkém rozhovoru s novináři už zbývalo jen zalézt na kutě.

Poslední den jsme rychle sbalili, nacpali do zavařovaček zbylé jablečné pyré, zastříleli si z luku a následně se pokusili odejít domů. Píšu "pokusili", protože to nebylo úplně jednoduché. Do prvních dvou autobusů jsme se nedostali, do třetího jsme nacpali aspoň mě a Poštoľky. Ostatní pak po neúspěšném pokusu stopovat museli odejít na jinou zastávku. Kolečko tedy tentokrát nebylo.

100nožka

Eiger a okolí

Hurá na Eiger!

27.–30. října 2011

Eiger ční do výšky 3970 metrů nad mořem. Je to obr Švýcarských Alp, v pohoří Jungfrau. Poprvé zlezen v polovině 19. století západní stěnou. Ale je to jeho severní stěna, která z něj dělá vyjímečný cíl horolezců. A právě tou jsme se rozhodli mezi 27. a 30. listopadem zolat obávanou horu. Díky úryvkům z knížek Oty Pavla, dvou československých horolezců Zibrina a Kuchaře (Deset velkých stěn), a především těch, kteří jako první stanuli na špičce po výstupu severní stěnou (Bílý Pavouk), jsme v teple chalupy postupně sprádali plány, jak dosáhnout vrcholku hory. Výchozí stanoviště byly Jelenice, příjemná vesnička od Prahy směrem za Dobříš.

V současné době horu lezci doslova vybíhají, avšak my jsme se vžili do času, kdy výstup severní stěnou trval tři i více dní. Pokusy severní stěnou začaly roku 1935. V těch nejtvrděších podmínkách s jednoduchým vybavením, přijížděli ti nejzkušenější ze zkušených, horští vůdci, jedinečně odvážní, odolní a pečliví lidé. S úctou nastupovali na trasu s převýšením 1800 metrů, nicméně než se mohlo první úspěšné družstvo zapsat do historie, zemřelo na stěně 8 lidí.

Dodnes si hora vzala 64 životů. Byli jsme nepřímo svědky jejich tragedií, sledovali houževnatost a vůli k životu, se kterou bojovali proti nezvladatelným podmín-

Hra na živou abecedu

Pozor na ostré zatáčky!

kám a objektivnímu nebezpečí, jako jsou padající kameny, led, sníh a náhle měnící se počasí. Jako bychom seděli u dalekohledu v hotelu v Kleine Scheidegg a pozorovali s ostatními postup horolezců v přímém přenosu. Při působivém vyprávění člena první úspěšné skupiny, Heinricha Harrera, zachycené v knize Bílý pavouk, nás doslova mrazí pomyslením na vyčerpané hochy (ano, tehdy jim bývalo kolem 25 let) visící nad propastí a mrznoucí k smrti, popisy pádů do nekonečné hloubky, svědectví horské služby a záchránců, snášení mrtvých do údolí.

Obraťme se k naší výpravě tam v Jelenicích a k těm, kteří se vrátili, ať už přes vrchol nebo cestou ústupu. Vraťme se k úspěchům a radosti z dosažení vytyčených cílů. Po cestě zdoláváme Hinterstoiserův traverz, Bivak smrti, Ledová pole, Rampu, Ledovou hadici, Božský traverz, Výstupovou spáru, Cortiho bivak či Pavouka. Všechna

Fantom z Jelenců

ta místa jsou propojena s nějakou událostí či popisují něco charakteristického pro daný úsek. Ať už nádherný výhled nebo Hinterstoiserovo legendární řešení jednoho traverzu – hladké skály, která se po ně-

kolik hodin zdála první skupině jako nepřekonatelná překážka.

Procházky po našem okolí se odehrávaly ve velice vlídném počasí, radovánek a her (tradičně frisbee a schovka aj.) jsme si užili do sytosti, barvy podzimu nás ladily do příjemné nálady, z nasbíraných jablek a bukvic mnozí pekli (hlavně Kule) štrůdl, koláče, buchty, vyvařovaly se kompoty. Tatchouva bábovka a 100nožčin štrůdl jistě také stojí za zmínku.

Občas zavládl v chalupě podezřelý klid, který byl způsoben přítomností krabice s čísly Kačera Donalda, občas pěkný zmatek při plnění výstupových úkolů.

Počasí na hoře bylo v moci hrací kostky, což velmi koresponduje se skutečností. A nakonec se všichni dostali v pořádku na vrcholek a my mohli v pozdních hodinách naposledy odložit unavená těla do pelechů.

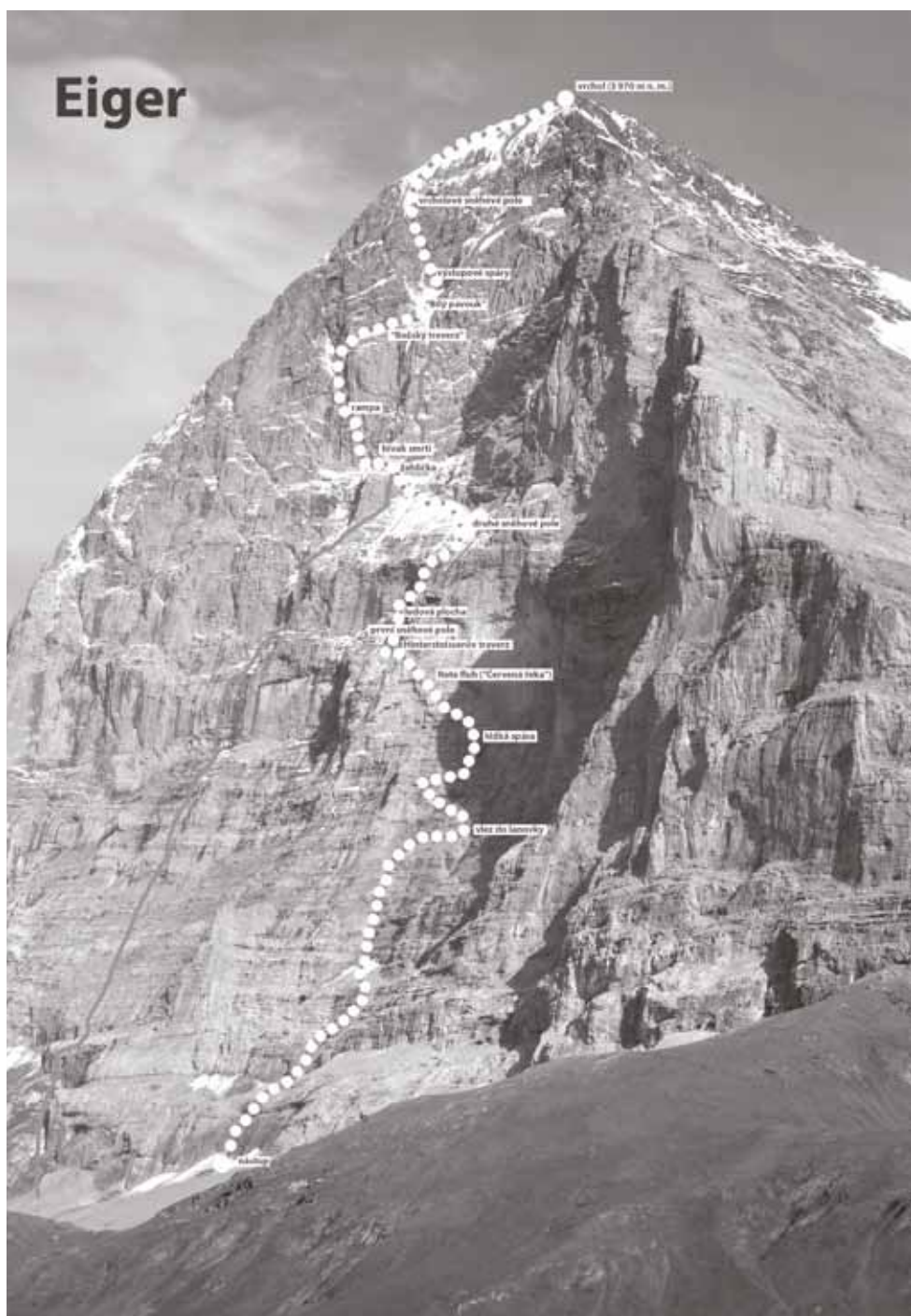
Poslední den se šlo procházkou / jízdou na kole (Hadi klasicky cyklističtí) k zastávce autobusů na dobříšské silnici, kde se ukázalo, jak může být někdy obtížné se dostat přeplněnými dopravními prostředky domů. Celkově vzato, máme za sebou další povedenou akci.

Ahoj příště.

Křeček

Lom u Dobříše

PODZIMNÍ TÁBOR

1. DEN, HRABOŠATA, POŠTOLKY
 A KROKODÍL S PATEM, MAĎALEM,
 VEŠÁKEM, STONOŽIKOU A PETROUK
 JELI AUTOBUSEM. KDYŽ JSME
 VYSTOUPILI VE VYŠNOVÉ ŠLI
 JSME DO JELENCŮ
 ZATO PILI JSME A ŠLI
 NA ~~JABLKA~~ JABLKA
 JABLEK JSME MOC NENAŠLI.
 PAK BYLA HRA, ŽE PO
 CHALUPĚ BYLY SCHOVANÉ PAPIŘKY
 NA KTERÝCH ~~BY~~ BYLA NAPSANÁ
 JMENA. ~~BY~~ TAK ~~BY~~
 VZNIKLY SKUPINY, ~~BY~~ KTERÉ LEZLY
 NA FOTCE EGERU A SNAŽILY SE DOSTAT
 NAHORU.

Kvíz – poznej naše ptáky

Přiřaď jména ptáků k obrázkům. Pozor, poměr velikostí neodpovídá skutečnosti!

1 racek chechtavý

2 čejka chocholatá

3 čáp obecný

4 datel černý

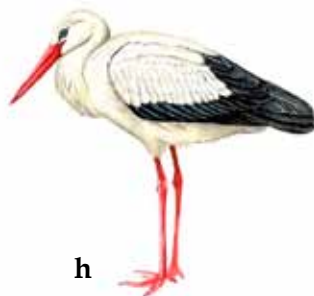
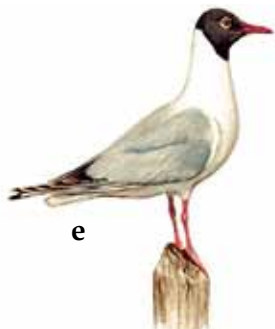
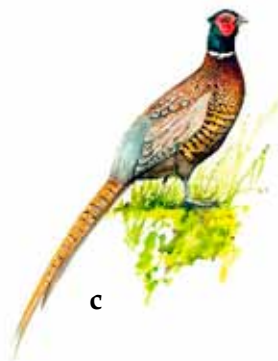
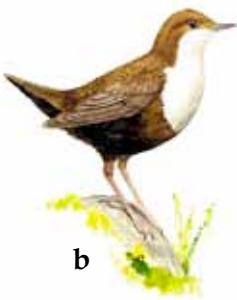
5 ledňáček obecný

6 hýl obecný

7 potápka roháč (roháč velký)

8 skorec vodní

9 bažant obecný

Hadí výprava – Borek

18.–20. listopadu 2011

Sraz na výpravu byl 18. listopadu v Nových Butovicích. Když jsem dorazil já, byli už na místě Kule s Hypem, o něco později pak dorazil i Křeček. Do Borku jsme dorazili až večer. Ten jsme strávili vytápěním fary, později pak rozpékáním a jedením závinů (původně nás mělo jet šest, takže jsme trpěli menším jídlo-morem) a hraním pokeru o sirky.

Následující den jsme se vypravili do blízkého lomu, kde jsme si chtěli zalézt po skalách s pomocí Hypova vybavení. Slezli jsme na širokou římsu, ze které se Hyp s Křečkem několikrát slanili a zase na ni vylezli, zatímco na ně padalo kamení. Já s Kulem jsme se spustili dolů až nakonec. Zpět jsme se vraceli cestou po břehu jezera.

Když jsme konečně dorazili do Borku, byla už tma a tak jsme si Tatoucha schovaného za křovím všimli až na poslední chvíli. Po přivítání nám Tatouch sdělil, že fara je odemčená, asi jsme zapomněli zamknout.

Šepta kouká, kudy se bude slaňovat

Večer jsme kromě obvyklých činností varili (a pak také snědli :-)) miláno.

Poslední den jsme se vydali znovu do lomu, kde jsme předchozí den lezli, pro Hypovu bundu používanou k podložení lan při lezení. Poté jsme pokračovali lesem k opuštěnému lomu Kobyla, kde jsme se naobédvali. Protože ale šlo o chráněný přírodní výtvor a čas nám ubíhal, nelezli jsme tam a místo toho jsme šli dál. Prošli jsme Kodou kolem tamní studánky a pak do Srbska a na vlak domů.

Šepta

Lom na Plešivci

Pražská stovka

25.–26. listopadu 2011

Jako tradičně proběhla poslední pátek a sobotu v listopadu (již XXXVII. ročník). V noci jsme ale vyrazili jen s Horáčem, tj. ve dvou.

Trasu jsme zvolili opět novou – z Plzně a pak podél brdských lesů Zdaravášových přes Lochovice směrem k Řevnicům.

Díky změně trasy a taky proto, že jsme neměli mapu, jsme trasu inovovali i průběžně a hned za Plzní jsme si dali asi 8 km kolečko. Celou noc bylo nevlídno a pršelo, takže tempo bylo povadlé.

V sobotu už bylo pěkně – sice větrno a chladno, ale občas dokonce sluníčko.

Ve Strašicích jsme měli původně sraz s měkkýši (Kule, Robin, Martin Barták), ale díky našemu zpoždění a taky tomu, že částí měkkýšů ujel ranní bus, jsme se sešli až v poledne u Kvaně.

Za soumraku jsme z Felbabky uhnuli do Lochovic a odtud jsme již kolem páté večer (po 65 km tuhýši a po 25 resp. 20 km měkkýši) odjeli domů.

Tatouch

Guláš Mikuláš

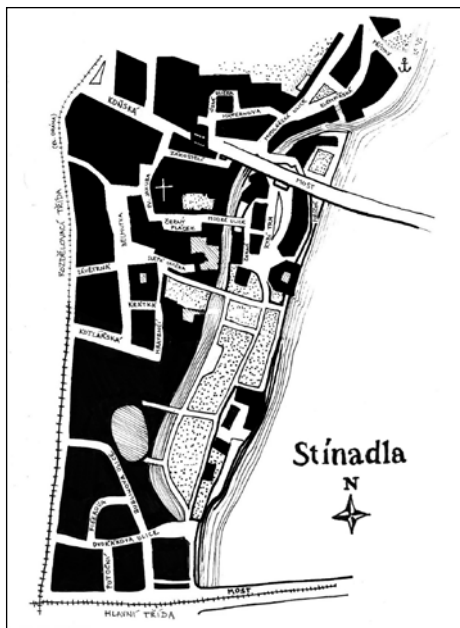
3. prosince 2011

Letos se Kampa a její okolí proměnilo na jednu prosincovou sobotu ve Stínadla. Když se konečně všichni Mirkové Dušínové, Červenáčkové, Jirkové Metelkové a další – vedeni z klubovny Kulem – šli před Lennonovou zdí (na mapě Černý plácek), mohlo začít vysvětlování pravidel hry.

Úkolem každého ze tří týmů nebylo nic lehčího než získat ježka v kleci – ten byl zároveň vstupenkou na vontskou radu, která se prý právě ten den měla konat kdesi na vlnách Vltavy.

Ale kde ježka najít? No přece u Široka! A jak toho Široka poznáme? To bylo právě to, oč ve hře běželo...

Roztržitá skupinka nedočkávkých dětí se dozvěděla, že Široka nebude vůbec snadné najít. Ze všeho nejdříve je potřeba splnit nějaké úkoly – protože ve Stínadlech není nic zadarmo.

I když to možná nevypadá, tradiční Guláš Mikuláš se neodehrával na Antarktidě, ale v Praze

Vojta s mapou Stínadel

Kolik schodů vede z Mostu do ulice Zákostelí? Pátračům nezbývalo, než běžet na příslušné místo a úkol vyřešit. Teprve potom jim dal překupník (100nožka) další otázku.

Směnnému obchodu se, jak vidno, ve Stínadlech daří a tak měl překupník, trůnící na lavičce na Rybím trhu, pořád plné ruce práce.

Za každé dvě správné odpovědi, které jednotlivý rychlošpácký tým donesl, vydal překupník jednu zapečetěnou obálku s indicií, jak najít Široka. Obálky se ovšem měly otevřít až v druhé části hry.

Jelikož Stínadla byla v dobách, kdy se zde proháněly Rychlé Šípy, poněkud nebezpečným místem, bylo potřeba dávat pozor na Bratrstvo Kočičí pracky. Tito zrádní hoši (představovaní Křečkem, Patem, Věšákem, Petrou a Magyalem) zraňovali dotykem – při chycení bylo nutno jim dát život.

Nicméně týmy odvážlivců si poradily i s touto překážkou a tak se v určený mezičas zdárně sešly i s několika obálkami u překupníka.

A teď hurá na Široka!

Obálky byly horlivě otevřeny a denní světlo tak spatřily nápovědy říkající, jak se dostat k Širokovi.

Naše Rychlé Šípy se dozvěděly, že Široko se bude například pohybovat v parku Kampa, bude mít šálu a na otázku: „Koho budete volit?“ odpoví: „Třeba Bahňáka.“ S větším počtem obálek (celkem jich bylo pět) byl samozřejmě lov snazší.

Nejdřív to vypadalo, že v parku žádný Široko není. Zoufalí pátrači tak nechtěně udělali po téměř celé Kampě předvolební průzkum.

Milý Široko pak uznal, že nadešel čas se trochu ukázat (zatím celou dobu stál příkladně širokovsky na zídce, zadumaně si prohlížel ježka v kleci a pátrání dole se jen potichu smál). Seskočil tedy na cestičku a v tu ránu začal hon.

Křeček z Bratrstva Kočičí pracky

Tak nandavejte, máme hlad!

Pronásledovatelé zkušeně kličkovali za prchajícím a nedali se zmást, ani když je Široko provedl po zídce či skočil přes zábradlí ke břehu Čertovky.

Lov to byl napínavý a nutno říct, že Rychlým Šípům Široko pořádně zatopil, než ho první tým lapil.

Než putoval jezek spolu s památečnými kartičkami z ruky do ruky, musel si ještě Široko vytrpět potupný kopanec – znak toho, že byl dopaden.

První tým tedy nyní pospíchal směrem k náplavce, kde právě končily stavební práce na katamaránu, kde se budou odehrávat Vontské volby (na kterých samozřejmě nemůže chybět guláš!).

Ostatní týmy byly ještě pořádně prohnány, než se jim také podařilo Široka nakopnout. Žádného jezka už ovšem nedostaly – ten byl jen pro vítěze. Místo toho jim bylo

sděleno místo, kde mají hledat dalšího informátora – Karlův most.

Informátor Tatouch pak zde bandě předal kotlík s provázkem, ešusy, lžíce a chleba a za radostného pokřikování racků (kteří asi tušili, že také něco dostanou) jsme se mohli pustit do spouštění a následného vytahování nádob – naplněných rychle chladnoucí pochoutkou.

Petra

Vánoční kec a stromek

16.–17. prosince 2011

Šestnáctého prosince 2011 jsme se již tradičně sešli v klubovně, abychom oslavili vánoční svátky. Krokodýli a Hrabošata dělali ze začátku trochu bordel, ale brzy nato už jsme jim ucpali pusy cukrovím, takže mohla proběhnout nejdůležitější část večera – volba nového Přemysla.

Pomyslný štafetový kolík jsem předal Petře, která svou novou funkci ihned zahájila, jak už to tak bývá, vyhlášením dalšího kola cukroví. O zábavu se na letošním kecu postarala představení, která hrály skupiny složené z rádců i dětí. Všechna představení se povedla, největší potlesk získala asi Kule skupina, již se podařilo při shození pytlíku s jáhlami obsah vysypat. :)

Koncem kecu se pouštěly škořápkové lodičky – první nám zhasla 100nožka a poslední Tatouch. Kule taky pustil pár čerstvě sestříhaných filmů. Obzvlášť povedený byl

film z tábora. :) Pak už se ale část rozešla domů a část zůstala na noc v klubovně.

V sobotu jsme se sešli v klubovně, na nádraží ve Vršovcích pobrali zbytek, cestou vlakem ještě nabrali Boháčovic rodinu a už jsme vystupovali v Klínci.

Prolezli jsme jeskyní, pokochali se zimní přírodou, přelezli potok a brzy stáli na vrcholu Poradní skály. Následně začaly přípravy na hru i na Vánoce – v ohništi už ve se se praskal oheň a stromeček brzy ztěžknul pod tíhou ozdob.

Nastal čas na hru. 100nožka s Petrou letos připravily velice zajímavou akci – cílem týmů bylo sesbírat po lese co nejvíce dvojic pexesa a donést je do domečku. Každý člověk směl nést ale jen jednu kartičku nebo jednu dvojici. Samozřejmě to bylo zkomplikováno rádcí, kteří běhali po lese a chytali hráče. Jakmile byli všichni dostatečně vyřádní a všechny dvojice posbírány, spočítaly se kartičky a vítězné družstvo dostalo přednostní porci cukroví.

Mezitím dorazila spousta nynějších i bývalých členů oddílů. Petra si ode mě převzala přemyslovský kámen, čímž byla definitivně pasována do role naší Tety na následující rok. Začaly se zpívat koledy a čekalo se na Ježíška až (a jestli :) naježí. Naježil. Mnozí se mohli těšit ze souboru Kulecích filmů z celého roku 2011 i z dalších krásných dárků. A kdyby jim to nestačilo, každý dostal várku jmelí, jehož se letos zase urodilo. :)

To už jsme ale stáli na nádraží, přijel vlak a my odjeli vstříc domovu.

Věšák

Na kecu se konala dražba zapomenutých věcí, co už v klubovně straší pěkně dlouho. Zde Čoči jako jeden z modelů módní přehlídky

Zimní tábor – Rychlebské hory

26. prosince 2011 – 1. ledna 2012

Když mi Stonožka letos na podzim oznámila, že bych s ní vlastně mohl jet tento rok na zimní oddílovou výpravu do týpka, ani jsem se moc nebránil. Fotky z loňské akce vypadaly zajímavě a v Jeseníkách jsem ještě na lyžích nebyl, kromě jiného jsem se těšil na to, jak si rozšířím lyžařské obzory.

Po prvním instruktážním mailu jsem sice trochu zaváhal nad seznamem všeho potřebného vybavení které bylo potřeba sbalit sebou, neboť do mého 60 litrového batohu by se asi opravdu nevešlo, ale dobří lidé mi zapůjčili o pár litrů větší batoh a tím bylo rozhodnuto.

27. 12. – úterý

V úterý ráno vstáváme velmi brzy a nahazujeme na záda naše rozměrná zavazadla, ze kterých koukají lopaty, pila a další železářské zboží. Dobíhání tramvaje se mění z činnosti obvyklé na činnost poněkud výstřední, kromě toho nakonec zjišťujeme, že designéři nových typů tramvají nepočítali s tím, že do prostředku hromadné dopravy bude chtít někdo nastupovat s naaranžovanou přehlídkou dřevozpracujícího, vyprošťovacího a lyžařského vybavení na zádech.

Nakonec se šťastně dostáváme až na vlakové nádraží, pochopitelně zbytečně brzy, ale aspoň nejsme za brzdy. Zbytek výpravy se postupně též objevuje a vyrážíme na vlak. Ten dnes kupodivu nemá zpoždění, cesta probíhá překvapivě rychle.

Jen sníh stále nikde, občas se objeví slabá pokrývka na vrcholcích vzdálených kopců. V Zábřehu přeseďáme na rychlík na sever.

Údolí se začínají zužovat, kopce se zvedají a místy se objevuje sníh i u tratě. Vlak postupně zpomaluje a začínají se objevovat povědomé názvy stanic – Ostružná, Ramzová, Horní Lipová. Okénkem z kupé vyhlížím, kdy se na peroně objeví Alois Ne-

bel, Vachek nebo jiná postava z Rudišova románu Bílý potok.

Začínáme sbírat všechno vybavení roztroušené po celém vagóně a snažíme se opustit soupravu. Podaří se to však pouze Bobešovi, Stonožka u druhých dveří tak dlouho přemýšlí na kterou stranu vystoupit, až se vlak znovu rozjede a my ostatní zůstáváme v chodbičce. Část z nás ve sele mává zmatenému Bobšovi, další se snaží opustit vlak za jízdy. Naštěstí si našich pokusů i osamocené Bobeše všimne průvodčí a zastavuje znovu celou soupravu kus za nástupištěm, takže můžeme bezpečně vyskákat ven.

Po této rozsvičce již vyrážíme do hor a po několika kilometrech stoupání konečně narážíme i na souvislejší sněhovou pokrývku. Netuším jak daleko ještě půjdeme, tak raději šetřím silami. Po chvíli přicházíme k pěknému lesnímu ba-

Magyal připevňuje týpí na boby

Sněhu bylo dost

ru, osazenstvo nás zve na svažené víno a další pochoutky. K mému překvapení se nikdo z naší skupiny nepřidává. Raději též zachovávám konspirativní mlčení a pokračuji dál s ostatními. V konspirativním duchu pak celá naše výprava míjí překvapenou obsluhu baru, asi se jim už dlouho nestalo, aby někdo takto odmítl jejich pohostinství. Na otázku, kam že to vlastně jdeme, někdo stručně odpovídá, že na Smrk.

Teprve o kus dále se dozvídám o důvodu utajení cíle naší cesty, objekt baru kousek pod týpkem totiž vznikl teprve nedávno a nikdo pochopitelně nechce, aby se nám do baráku trousily nezvané návštěvy.

Po další chvíli jsme konečně na místě a začínáme odhazovat sníh z malého plácku a tahat připravené tyče. Sněhu naštěstí tentokrát není příliš mnoho, tak

nám jde práce docela od ruky. Po hodinně odhazování sněhu musí Kule s Tatouchem naši práci zkorigovat, do čtverce prý týpko stavět nebudem. Škoda, mohli jsme do indiánské architektury přidat nějaké moderní prvky.

Hyp s Bobšem začínají pracovat na dalším důležitém prvku – pro zpestření sjezdu na bobech si vedle lesní cesty budují ze sněhu skokanský můstek.

Ostatní pokračují na stavbě týpka - za chvíli už stojí základní trojnožka, po ní další tyče, pak plachta a je hotovo. Celá akce trvá trochu déle než můj textový popis, ale nerad bych tu někoho nudil. Nejvíce času nám nakonec zaberou výpravy do okolních strání, kde pátráme po nějakém spadaném smrkovém chvoji na podestýlku. To je v převážně bukovém lese pod půlmetrovou sněhovou příkrývkou vcelku problém, naštěstí se Magyal někam zatoulá a po ně-

kolika hodinách se vrací s asi desetimetrovým smrkem, raději se ani neptáme kde až pro něj byl.

Pomaloučku stěhujeme věci dovnitř, Magyal rozžehne petrolejku a hned je útulněji. Sušící se dřevo v horním patře nám vesele kape do věcí a postupně se z opatrně zorganizovaného interiéru týpka stává hromada promíchaného čehosi, kde vše souvisí se vším, vše je zdálnivě po ruce a přesto nelze nikdy najít to, co je potřeba.

Hypa s Bobšem už mezitím omrzelo bobování na protější svahu a rozhodli se napřít svou přebytečnou energii jiným směrem. Člověk by si třeba řekl, že dojdou do lesa pro nějaké vhodné dříví na oheň, oni jsou v myšlenkách mnohem dál. Hned vedle týpka se rozhodli zbudovat sněžnou toaletu, abychom měli bydlení vybavené podle nejnovějších standardů. Není přeci tolik důležité, aby bylo čím topit a na čem vařit, hlavně když si člověk po té vši námaze může jít kulturně ulevit. Výsledek jejich designerské snahy předčil všechna očekávání – masivní objekt záchodové mísy i s nádržkou na vodu a splachova-

Pěťá se chystá vyrazit

Tady máme ta ranní ptáčata...

vadlem (vše ze sněhu) ovšem natolik opanoval kompozici našeho ležení, že jsme je nakonec donutili ke zbudování oddělujícího paravanu.

Večer jdeme naproti na vlak Petře a Alfonsovi, cestu dolů si urychlujeme na bobu, nahoru už to jde více ztuha. Cestou zpátky registrujeme nějaký pohyb v již ztemnělém baru a brzy zjišťujeme, že to jen Kule s Hypem byli na procházce a cestou zpět si v krbu rozfoukali pár uhlíků na krátký ohýnek.

Zbytek večera proběhl ve znamení hry na kytaru a zpěvu, vykládají se historky a pak se jde pomalu spát. Venkovní teplota je kolem nuly, takže žádné extrémy nehrozí a po chvíli vrtění se ve spacáku dokonce odkládám některé vrstvy.

28. 12. – středa

Ráno vyrážíme na lyže, i když sníh nevypadá zrovna nejlépe. V noci nemrzlo, sníh je starý a rozměklý, ti zkušenější již vyta-

hují klístr a začínají si prznit skluznice nevábnou lepkavou hmotou, o jejímž účinku mám dodnes pochybnosti.

Kule už předchozí večer neměl příliš dobrou formu, pokouší se o něj nějaká choroba, zůstává tedy s Hypem a Bobšem v týpku. My ostatní stoupáme na cestu na Smrk. Cesta je neprošláplá, klístr přestává účinkovat, a tak se každý pohybuje do kopce jiným svérázným stylem. Jen Tatouch s šupinkami vytrvale pochoduje ve stopě, pomalu ale jistě.

Na Smrku nás překvapuje pár umrzlých pasáží, někteří nepoučení přimazávají klístr, aby posléze nadávali, jak se jim to při bruslení a ve sjezdech zadrhává. Stopa je většinou měkká, vydáváme se malým Šengenem, pak odbočujeme na Polskou, kde je většinou krásná vyhlídka do kraje. Tedy pokud není mlha jako tentokrát a dohlednost asi 30 metrů.

Cestou zpátky si na Paprsku dáváme čaj a přes Travnou horu se vracíme zpět. Na hřebenech začíná trochu foukat.

Zpátky sjíždíme s čelovkami za tmy, některé sjezdy jsou docela dobrodružné, v hlubokém a mokřém sněhu se s běžkami manévruje dost těžko. Magyal naštěstí objevuje několik kusů smrku o velikosti vánočního stromku, které se budou hodit jednak jako podestýlka a ještě ke všemu se s nimi dá ve sjezdech krásně brzdit. Takto vybaveni již sjíždíme zbytek cesty v poměrném bezpečí a konstantní rychlostí, ohrožují nás pouze nenadále poryvy větru.

Hypa a Bobše objevujeme v týpku zhruba ve stejném stavu jako jsme je opouštěli - válí se po zemi kolem pohaslého ohniště a s tenčící se zásobou dřeva, Hyp začíná cosi vyřezávat. Později se ukáže, že to je řetěz.

Vracíme se do týpka

Když si Magyal po návratu z běžek hraje s petrolejkou, podaří se mu ztratit kdesi na podlaze cenný plíšek, kterým se reguluje plamen. Aniž bychom to tušili, následné hledání dá vzniknout nové společenské hře na hledání plíšku, ze které se stane časově a prostorově zcela neomezená společenská událost, při které se různé osoby s čelovkami plazí po týpku, nadzvedávají každý klacík a prohrabávají všechno co jim přijde do ruky a při tom si sdělují své zážitky. Též od této epizody možná vejde v povědomí nové úsloví, oznamující polohu nově ztracených věcí lakonickým prohlášením – to se přece neztratilo, to je hned vedle plíšku z petrolejky.

Nakonec se za pomoci několika kleští podaří plamen zregulovat, takže vše dobře dopadne. V hledání plíšku se nicméně pokračuje dál, přeci si nebudeme kazit hru.

Před spaním ještě absolvujeme komponované pásmo s písničkami od Beatles hranými po sobě podle abecedy, na základě reakcí většiny zúčastněných po nějakém čase dochází k mírné úpravě repertoáru. Takže jdeme spát.

Noc je jasná a teplota mírně klesá, Kuleho superteplořím naměřil na našem záchoďe hned vedle týpka dokonce -4 stupně Celsia.

29. 12. – čtvrtek

Další den je docela zmrzlo, ale nový sníh žádný. Ráno po vydatné snídani si chvilku zahrajeme na hledání plíšku a pak opět vyrážíme na běžky. Stopa zmrzla přesně v tom zbídačeném stavu, do jakého jsme si ji předchozí den sami rozdupali, takže si nemáme nač stěžovat. Některé úseky se tak změnil ve zmrzlou zkušební trasu pro kaskadéry. Poučen včerejším nezdařením již na lyže raději nic nemazou a vyplatí se to.

Od Smrku dále už to vcelku jde a když sbruslíme na rozdvojkou mezi Malým a Velkým Šengenem, narážíme v protisměru na rolbu upravující stopu. Za předním sklem sedí dva bodří strejcové. Oba

Pohled na stopu

mají mohutný knír pod nosem a vypadají jako dva velmi dobří přátelé nebo rovnou bratři. Po rychlém průzkumu jejich díla je rozhodnuto, vyrážíme na velký okruh, stopa bude luxusně upravená a pojedeme po úplně čerstvém manchesteru. Brzy se nám již otevírají výhledy do krajiny, na Polskou už ale kvůli tomu nepojedeme.

Trasa ubíhá rychle, a tak se cestou zpátky stavujeme na Paprsku na čaj a pak se vracíme pohádkovou cestou kolem Černého potoka a přes Travnou horu jako předchozí den, jen je to díky všudypřítomné ledovce střídající se s navátými úseky o trochu méně příjemné. Sjezd dolů ale je o to rychlejší, postupně se raději zbavujeme lyží, dřív než se ony pokusí zbavit nás.

Večer je střídavě debatní a kulturní, v krátké pauze se nás Tatouch s Kulem snaží zatahnout do nezáživné politické debaty, kterou většina zúčastněných vyřeší jednoduše tím, že prostě usne. Později ve-

Je čas vše zabalit a odjet do civilizace

čer se opět probouzí kulturní duch a Sova s Magyalem a Petrou hrají a zpívají krásně sladěné písně od PPM.

30. 12. – pátek

Můj poslední den v týpku začíná poněkud netradičně – Kuleho mobil nás všechny vzbudí nekompromisním a nečekaným rachotem už v šest ráno, ačkoliv Alfons si přál vzbudit po sedmé, aby stihl vlak. Zdá se, že se v Kuleho Androidu někdo hrabal, ale Bobeš se brání nařčení z manipulace s telefonem velmi důvěryhodným prohlášením „ale s budíčkem jsem nic nedělal“.

Výsledkem předčasného budíčku je to, že se nakonec nikdo pořádně nevyspí, ale aspoň můžeme vyrazit brzy na lyže. Venku mezitím začíná velmi hustě sněžit, takže od šesti do devíti hodin ráno, kdy se konečně vyhrabeme na lyže, už k mírnému poprašku z noci připadne dobrých 15 čísel nového sněhu. Vypadá to, že nahore bude zase veselo.

Ještě za hustého sněžení vyrazíme do stopy. Tedy, vyrazíme si ji udělat, protože o pár desítek výškových metrů dále je vše úplně jinak, nahore je zhruba 30 cm nového prašanu a veškeré stopy jsou definitivně fuč. Stonožka s Petrou zůstávají v týpku, Alfons odjel do práce, Tatouch má své tempo a Kule s Hypem a Bobšem zůstávají pozadu, takže se Sovou a Magyalem nyní postupujeme na špici a dokonce i na Smrku zjišťujeme, že jsme asi ten den první, kdo vůbec vyrazil na lyže.

Na Paprsku se při čekání na čaj stihneme ještě seznámit se sympatickou, zhruba šedesátiletou běžkařkou, která se jen tak vyjela kousek projet, ráno přijela vlakem z Přerova do Ramzové, pak na hřebeny, dala si tu nějaký ten okruh a odpoledne zase míří zpátky vlakem domů. Je to prý lepší nežli si platit nějaké drahé ubytování přímo v Jeseníkách, převědčuje nás. Když se následně ptá, kdeže jsme tu ubytováni my, nějak se nám nedaří ji to vysvětlit, že jsme tu jen kousek pod kopcem a náš pen-

zion má tak půl hvězdičky, protože kus za ním je tekoucí studená voda a na záchoď se netopí.

Při návratu zpátky ve vlastní stopě již potkáváme v protisměru další odvážlivce a v nádherných sjezdech čerstvým prašanem zpátky k týpku si konečně užíváme krajinu a kocháme se horizonty, neboť již nehrozí nebezpečí pádu nebo nuceného brzdného vjezdu do lesa.

Přichází čas rychlého balení, nějak jsme se při jedné partii hry na hledání plíšku zapovídali a skoro to vypadá, že budeme na vlak muset běžet. Vlak nakonec stíháme tak akorát, ještě nás na bobech stihnou předjet skupina Kule, Hyp a Bobeš, která pro změnu potřebuje stihnout dřívější vlak do Jeseníku, aby pocítila svou návštěvou místní plavecký bazén. Jak mi teď se zpožděním dochází, vlastně už bylo na čase, aby se Hyp s Bobšem také někdy umyli.

Poté co v Zábřehu přeseďáme z vlaku plného lyžařů do rychlíku na Prahu, se

musíme s domorodým osazenstvem kupě přetlačovat o kličku od topení. Je to trochu marný boj – zatímco domorodci z Hané preferují přetopené a vydýchané kupé, naše termoregulace má s podobným klimatem po týdnu na vzduchu v nula stupních trochu problém. Nakonec se po jednom chodíme chladit na chodbu k otevřenému oknu, teplota venkovního vzduchu v chodbě rychlíku ženoucího se koridorem rychlostí 130km/h nám už přijde přijatelná.

Po pár hodinách jsme zpátky v Praze a kolem nás se zase úspěchaně míhají tváře neznámých kolemjdoucích. V horách bylo opravdu lépe, říkám si ještě týden po návratu, když se mi připomene atmosféra zakouřeného týpka při každém návratu do místnosti, ve které nechávám sušit spacáky.

Tímto příspěvkem bych chtěl všem na akci přítomným členům oddílu Vyšehrad poděkovat za pozvání a za příjemnou společnost na akci Zimák 2011.

Ondra

Na rozloučenou

Lili a Mili

Podářilo se nám sehnat vzácnou ukázkou z tvorby jedné z Ještěrek. Pamatujete si na Marťu? Je autorkou tohoto komiksu.

Možná vám bude po přečtení připadat, že to snad musí být nějaká forma absurdního dramatu. Ale ono ne – je to myšleno naprosto vážně. Je tu totiž jedna drobnost: komiks pochází z března roku 2002, kdy bylo Martě 9 let.

Letos jsme se místo na táboře ocitli v pravěku. Podle oblečků to sice vypadalo spíš na indiány (ať žije recyklace!), pak nás ale zachránila Hroší rodinka, oblečená do stoprocentních pravěkých hadříků a kůží – včetně pramimina. ■■■ Opět se jelo na dva puťáky. Z toho prvního pro starší máme bohužel stále pouze název. Byly tu sice jisté návrhy, abychom do Šupu použili jeden ze zápisů z podzimáku (tam se zase naopak sešly nechtěně dva) – prý stačí přejmenovat místa – usoudili jsme pak ale, že by to pozornější čtenáři odhalili. ■■■ Hadí puťák se prý vydařil, jen těsto na knedlíky bylo trochu řídké, než je zdrávo. ■■■ Na Sázavě jsme se dočkali nádherného počasí. Mohl tak proběhnout napínavý zápas v loďním pólu. Kupodivu se při něm nikdo necvakl. ■■■ Jelikož byli na druhé vodě z rádců jen Kule a Tatouch, byly například Poštołky donuceny kotrčit. Zda si neudělaly ostudu nechtě posoudí ti, co na vodě byli.

■■■ Hadi se na konci září vydali na kola. Víc se o Hadí cyklovýpravě redakci Šupu nepodařilo zjistit. ■■■ Škadok letos organizoval Želvin táta, který kvůli orientáku přijel až z Ománu (Saudská Arábie). ■■■ Na naše kulinářské snažení se do Kácova

přijel podívat dokonce Alfons s kočárkem. Medvědí kost nakonec vyhrála Hrabošata. Bobšův česnek s chilipapričkami porotu asi příliš nenadchl. ■■■ Na podzimním táboře jsme podnikli velkolepý výstup na obávaný Eiger. Jistě je ale spoň to, že i po mnohých útrapách (jízda na kole, bukvice v číně, kačeři Donaldi,

útok jablečného kompotu...) všichni přežili. ■■■

Hadi se spolu s Kulem a Křečkem vydali trénovat sla-

ňování do lomů u Borku. Vypadá to, že výcvik byl úspěšný.

■■■ Poštołky a Krokodýli se (čirou náhodou!) potkali na výpravě ke Kozím hřbetům. Trochu si pomrzli, zahráli si společně nějaké hry, poškádili se a pak se zase vydali po vlastních osách domů. ■■■

Tricátý sedmý ročník pražské stovky byl poněkud komorní.

Na celou trasu z Plzně vyrazili pouze Tatouch s Horácem. ■■■

Guláš Mikuláš nás letos zanesl do Stínadel, kde se Rychlé Šípy proháněly se Širokem. Důvodem pronásledování Široka byl ježek v kleci – vstupenka na katamarán.

Guláš byl jako vždy výborný. ■■■

Na vánočním kecu byla přemyslní zvolena Petra. Na Poradní skále nás pak navštívili starí členové oddílu a nakonec přišel i Ježíšek se svým ježením. ■■■

Odvážlivci opět vyrazili na zimák do týpka. Hadům se asi tolik stýskalo po civilizaci, že

si postavili pravý záchod – mísu i s nádržkou a splachovadlem – celý ze sněhu!

